Видавництво
TIMPANI

Ужгородський
клуб
holovok.com.ua
дський
клуб
lovok.com.ua
дський
om.ua

Степан Біляк

Проліски рвуться увись

Поезії

Ужгород
Видавництво
TIMPANI
2014

УДК 821.161.2-1
ББК 84(4УКР)6-5
Б 61

Відомий лікар-уролог, хірург, учень легендарного Олександра Фединця, кандидат медичних наук, Заслужений лікар України, протоієрей УПЦ йде до читача зі збіркою своїх віршів. Її склали багаторічні роздуми автора про прожите і пережите, себе у світі і світ у собі, покликання лікаря і духівника, родинне вогнище, рідний край і Україну.

ISBN 978-966-8904-51-6

© Степан Біляк, 2014
© Микола Дем'ян, художнє оформлення, 2014

* * *

Не крадіть ви від народу, не крадіть,
Все, що вкрали знову людям поверніть.
Стане легше жити людям на землі
І знайдете спокій в душах ви самі.
На добро вам накрадене не піде.
І спокою не знайдете ви ніде.
Кожен має тільки те, що віддає,
Бо навіки стане прахом все земне.
Не сумуйте за багатством, не тужіть,
Немічному і слабому, поможіть.
І воздасть вам Господь Бог наш у рази.
Послужи Богу і людям, послужи.

12.X.2013

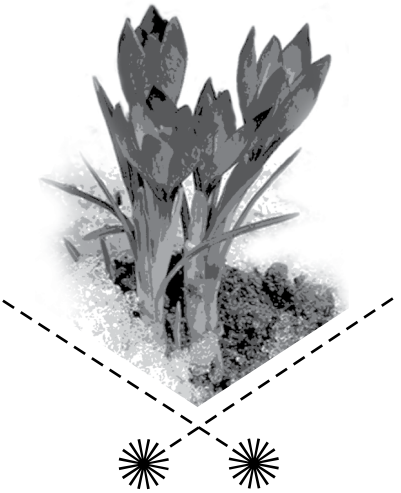

Кличте мене, думи,
До рідної хати,
Щоб не розгубив я
Те, що зміг надбати.

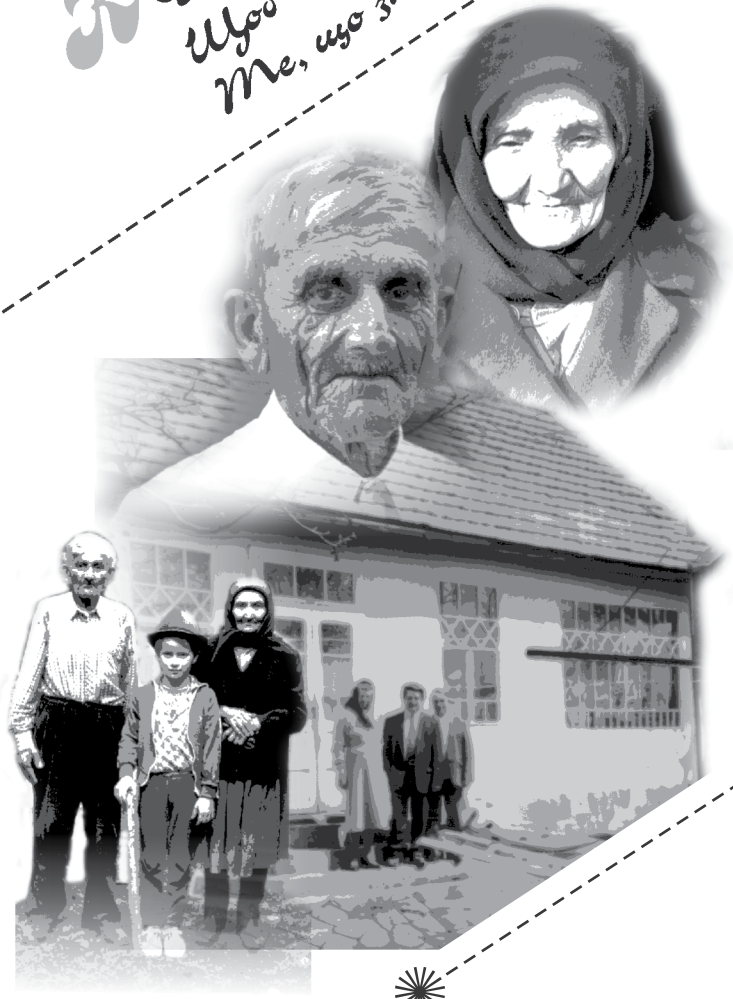

* * *

Моїм батькам, моїй дружині,
Учителям, товаришам,
Завдячую усім їм нині,
Бо по життю я йшов не сам.

Мене вели і наставляли,
Призупиняли тут і там...
Життєві бурі не зламали,
Бо я в дорозі був не сам.

Навколо мене не пустіє,
Не забракує мені сил,
Моя рука не застаріє —
Її підтримає мій син.

13.VII.1997

* * *

Вдячний Богу і батькам,
Землі гірській Срібній,
Що уберегли край
Дорогий і рідний.
Побував я тут і там,
Де нібито краще,
Знову дякую батькам,
Знаю — це все наше.
Ані в Європі, ані в США
Не зазіхав я на чуже,
А повертався знову, де
Батьки поховані уже.
Змалку син мій говорив:
«Чому в селі батьків ти залишив?
Чом не зостався там і сам,
Ти б був опорою батькам».
І я тепер, на схилі літ,
Не можу сину дать отвіт,
Тайком надіюся, що він
Не залишить рідний дім.

6.II.2010

* * *

Засвітило сонце
На мою голівку.
Часто споминаю
Я свою домівку.
Часто бачу тата,
І братів, і маму,
А в кінці города —
Викопану яму,
Із якої хата
Зроблена руками
Рідних моїх: тата
І братів, і мами.
А тепер в цій хаті
Майже не гостює
Ні моя «персона»,
Ані моя дума.
Але все це часом,
Як сьогодні, бачу,
Іноді всміхнуся,
А частіш заплачу.
Кличте мене, думи,
До рідної хати,
Щоб не розгубив я
Те, що зміг надбати.

2.XII.1995

* * *

Чи могутнє дерево,
Чи маленьке стебельце
Відірветься від кореня —
Всохне й пропаде.

Його хилять буйні вітри,
Громовиця досяга,
Відламують слабкі гілки,
Але стовбур не всиха.

Зимовий холод і морози
Порушують сокотік,
Та весняні теплі води
Знов продовжують їм вік.

Літнє сонце вкрай гаряче
Палить кору, листя морщить,
Та коріння із глибин
Забезпечить життя плин.

24.XI.2009

* * *

Босоноге моє щастя
Твердою ходою,
І, здавалось, дуже часто,
Слідом йшло за мною.
Йшло за мною без упину,
Навіть поспішало
У важку мою хвилину
Раптом наздогнало.
Закричало на весь голос:
«Стій і схаменися,
Озирнись навколо себе,
Уперед дивися.
Подивися, чи ти бачиш
Хоч якусь надію,
Чи ти знайдеш,
Чи ти втратиш
Свою давню мрію —
Прислужитися народу
І своїй родині?»
Стану я на цю дорогу
Назавжди віднині.

* * *

Людей любити батьки навчили
І чесним бути, і з праці жити.
«Честуй роботу, — казав батько. —
Життя твоє ітиме гладко».
Корови в нас і вівці, й кози,
Пекуче сонце, дощові грози.
Невтомна праця безперестанку
І так було з самого малку,
«Не надійся на легкі гроші», —
Казав батько в часи хороші.
Тепер, буває, в дні святкові,
Коли цвітуть сади сливові,
Я згадую і батька, й матір,
І знаю, що багато втратив,
Що не весь час був поруч з ними
У дні хвороб і в дні кончини.
Та дня нема, щоб не згадати,
Чому навчили батько й мати.
Завдячую я їм у всьому
І Богу нашому Святому.

13.III.2010

ЗЕМЛЕ МОЯ РІДНА

Земле моя рідна,
Ниво без стерні!
Чом ще полонини
В шатах із броні?
Чом твої народи
Бачать дивні сни?
І чому проснутись
Не хочуть вони?
Чом же рвані рани
На твоїм лиці
Ще не помічають
Карпатські митці?
Чому твої ріки
Без риби й води?
Невже нам ще мало
Давньої біди?
Невже, мій народе,
Ти, сплячи, й помреш?
Невже в собі сили
Встати не знайдеш?!
Щоб тебе підняти, —
Не шкодую сил.
Якщо я не зможу,
То підніме син.
Земле моя рідна,
Я чую — не плач!
Разом із весною
Йде вже твій сівач.

9.IV.1991

* * *

На корені лиш за долар
Продали ми бук,
Замість пташок чути
Пили «Дружби» звук.
Нищимо свою природу,
Гори і ліси...
З кожним днем
Стає все менше
Зелені, краси.

12.IX.1998

* * *

Не загоїть земля
Війною нанесені рани,
Бо вони чисельні,
Глибокі й значні.
Зубами фашистськими рвані
Ними оголені і нерви,
І серце, і кості.
Спричинені нелюдами,
Інфіковані вірусом злості.
Братолюбна й спокійна
Слов'янська душа
Не зможе прожити без прощі,
Але кожному дасть відкоша,
Хто прийде непрошеним гостем.
Не раджу, не треба, не йдіть,
Не випробовуйте наше терпіння,
Бо ми назавжди
В цій землі проросли
І маємо надто глибоке коріння.
Заскіплені стовбури наші міцні
Тим кращим, що має народ,
І жити не будем в неволі й пітьмі,
Прославивши світ дочками й синами.
Ми маємо м'язи і серце міцні —
Підніземось в небо разом з горами.

10.V.2010

* * *

Я жив життя солодке і гірке,
Доля мені не була тягарем,
Я ніс на плечах свою і чужу біду,
Було і так — думав, що помру.
Мені, слабому, земля давала сил,
Яку колись топтав-місив,
Я йшов вперед: то вгору, то униз,
Твердий граніт науки гриз.
Я гриз і тих, що не давали йти,
Котрі хотіли статус зберегти
Не за рахунок розуму свого,
А підлості й труда мого.
Навіть тепер на місці
Топчуться вони,
Шукають помочі
У сатани
І думають роками,
Як зробити,
Щоб не дозволити
Мені добро творити.
І багатьох із них уже давно нема,
Невже не бачите, що грішите дарма?
Не має успіху безбожна підлота,
Погубить вас душевна сліпота.

1.III.2009

* * *

Давно мені не кувала
Сива зозуленька.
Пам'ятаю, як ласкала
Мене рідна ненька.

Пам'ятаю її руки,
Радісне обличчя,
Так бажала, щоб дожив я
До свого сторіччя.

Та нема такої днини,
Щоб я не згадав
Дні щасливої дитини,
Хату, де зростав.

Дух любові, віра в Бога
Назавжди зі мною.
Задоволений життям я,
Долею своєю.

Переживу всі незгоди,
Не втрачу надію,
Вірю, зможу завершити
Ще дитячу мрію.

Повернися, зозуленько,
Ранньою весною.
Хай почую, коли прийде
Зубата за мною.

7.X.2013

* * *

Не примушую себе,
Щоб вірші писати.
По життю мене веде
Батько мій і мати.
Я їх згадую щодня,
Чую їх молитви.
Як малесеньке ягня,
Та якщо до битви,
То встаю на повний зріст
Беру слово-зброю,
Укладую палючий зміст,
І молитву свою.
Бережись тоді, підлото,
Нечестивців зграя,
Поспадає позолота
Й ворожнеча злая.
На диявола лиш хрест —
Зброя переможна.
Страшний йому Божий Перст,
Встояти не можна.
Якщо грішник не кається,
Грішить і надалі,
Смерть до нього являється,
Хоч ще й дітки малі.
Так настає кінець ділам
Підлим та гріховним.
Всяк предстане перед Богом
І Судом Верховним,
Справедливим, не предвзятим —
Відкупу немає.
Нагадую всім «завзятим»,
Хай кожен це знає.

5.VIII.2010

* * *

Моя зіронько яскрава,
Де так довго ти блукала?
Я без тебе натворив
Так багато всяких див.
Встиг женитись, розлучитись,
Хоча знав, що є там ти десь,
Бо я бачив тебе в сні
Разом зі мною у човні.
Ми були вдвох, навколо тиша,
Зірки на небі та голос звише:
«Благословляю вас в любові,
Живіть щасливі і здорові».
Із того часу живемо так:
Я — священик, а ти — дяк,
Робити нам щоденний рух
Допомагає Святий Дух.
І так пройде життя земне,
І смертна чаша не мине...
То дай нам, Боже, каяття
І шлях до вічного життя.

13.03.2010

* * *

Благословляю день і час,
І ту просвітлену хвилину,
Коли чарівну, без прикрас,
Зустрів я молоду дівчину.
Стояв і лиш дивився вслід,
І навіть слова не прорік.
А згодом відійшов поволі...
Та вгодно було Богу й долі
Зустрітись років через сім
Собі на диво та й усім.
І з того часу ми завжди,
З криниці щастя п'єм води.
І голос чуєм із Небес:
«Христос воскрес, Христос воскрес!».
«Воістину Христос воскрес!» —
Ми кричимо у вись Небес.

21.IV.2010.

* * *

Нас познайомив Господь Бог
Направленням в Розділ
І об'єднав навіки двох
У шлюбі молодім,
І глибина очей твоїх
Мене манила чистотою,
І ми ділили на двоїх
Любов і щастя із тобою.
Та не скінчилося життя,
Хоч ми вже осені сягнули,
Любов не має вороття —
Ми другу молодість відчули.
Любов — великий Божий дар.
Його ми просимо щоденно,
Щоби зійти нам на вівтар
Кохання вмить благословенно.
Я впевнений, що почуття
Велике справді не старіє
Моя любов, любов твоя
І в смертний час обох зігріє.
Та помирати не пора —
Не зроблено ще так багато,
Дідусь і бабця не про нас —
Ми ще з тобою мама й тато.

15. II. 1999

* * *

Господи! Дякую за все:
За серце матері-дружини,
За світлу душу, за лице,
За очі, як плоди ожини.
За спів її святих пісень,
За чистоту її, духовність,
І за красу, за простоту
І за відсутню в ній гріховність.
За розуміння, теплоту
Її маленької долоні
І за любов її святу,
Яка з роками не холоне.
Як вперше я її зустрів,
Себе вважав я недостойним,
Не мав надії, й поготів
Не мав думок я непристойних.
А час ішов, я споглядав,
І сподівався без надії,
Хоча не думав й не гадав,
Що все-таки здійсняться мрії.
Та доля робить віражі,
І я — такий щасливий мрійник —
Відчув тепло її душі
І ніжних рук її обійми...

20.III.2010 23.15

* * *

Якби я був скрипалем —
Грав би першу скрипку.
Твоє серце полюбило б
Мене хоч на хвильку.
Спалахнули б твої очі,
Широкі зіниці,
Я б розтанув тої ночі
В обіймах дівиці.
А на ранок, на світанок
Моя полонянка
Захотіла б мене мати
Діточкам за нянька.
Потекло б життя рікою
Щасливе-щасливе.
А оскільки я без скрипки —
Все це неможливе.

29.III.1998

* * *

Спокійної ночі
І снів кольорових
Ти мені бажала
Щовечора нових.
Легко засинав я,
Подумки молився,
Щоби після ночі
Зранку пробудився.
Ти мене учила:
«Надійся на Бога —
Це велика сила
Й тобі допомога».
Ти, як моя мама,
Двічі повторяла —
Вечером і вранці.
Ти благословляла,
І в душі надія
З кожним роком квітла,
З кожним днем прожитим
Бачив більше світла.
Майже не хвилює
Вже мене сьогодні,
Що мені готують
Ті, що у безодні.
Диявольким слугам
Господь не дозволить
Мене заганьбити
Та ще й поневолить.
Підступно не дійте,
А бійтеся Бога,
Щоб не привела вас
До пекла дорога.

6.V.2010

* * *

Моя любове скромна, тиха,
Не було від тебе лиха,
Любов щира та нескучна
Не була ніколи штучна.
Тепло справжньої любові
Додавало сили крові.
Побачивши тебе, повірив,
Що ти є та, про котру мріяв.
Подарувала мені сина —
Здавалося, що я на крилах
В небесну вись швидко злітаю,
Весь світ люблю, тебе кохаю.
Коли взяла сина на руки
І повторяла його звуки:
«Агу, агу, а-гу...»
І усміхалася йому,
Душа моя в розмові з Богом,
Просила щастя вам обом.
Бо я вже був тоді щасливий,
Я вірив, знав: Бог — милостивий,
Ти — моя муза, оберіг,
За тебе мав би смертний гріх,
Якби зневажив і образив
До цього часу б не дожив.
Твої підтримка і поради,
Любов моя не мала зради,
Мене зробила тим, ким є,
Я дякую, щастя моє!

6.V.2010

* * *

Я пройду життя дороги,
Припаду тобі до ніг,
На вершині насолоди
Цілуватиму я їх.
Я ні в щасті, ані в горі
Не забуду твоїх жертв.
Вдячний Богу, вдячний долі
І тобі я вдячний теж.
Я щасливий, що ти поруч,
Гріюся твоїм теплом,
Не розірвать щастя обруч —
Під Небесним він замком.

4.III.2010

* * *

Мені спокійніше без тебе,
То, мабуть, старість вже прийшла.
Вже від життя так мало треба
Далека зіронька зійшла.
Весна цвіла хоч буйним цвітом,
Та літо з бурями пройшло;
Що розповісти було б дітям,
Та сонечко моє зайшло.
Тяжкі настануть страшні ночі,
Кошмарні сни без вороття.
Слова твої були пророчі:
Прощай любов, прощай життя.
Бо існування не для мене,
Мені не хочеться зими.
Та проросте трава зелена,
Там, де колись ходили ми.

25.II.1997

* * *

Все життя тебе люблю,
моя дорогенька,
І хвалю себе за це,
Й радію тихенько.
Знаю, що не любиш ти
Людей хвалькуватих,
А інакше як про це
Зможеш ти дізнатись?
Досить, що мовчиш сама,
Промовляєш зрідка:
«Пари кращої нема,
Ніж лебідь й лебідка.
Лебедина пісня наша
З кожним роком краща,
Люблю тебе я все життя
Й добре знаю за що».

22.IV.2010

* * *

Поцілене моє серце
Амура стрілою,
Коротати мені життя
Своє із тобою.
Я не мріяв і не чекав
Такі дивні зміни,
Бо ходити завжди хотів
Поміж життя міни.
Рана в серці кровоточить,
Серце сумно плаче,
Коли тебе хоч годину
Не чую й не бачу.
Я про тебе давно мріяв,
Із самого малку,
Але дав так Бог,
Що маю
І жінку, і мамку,
Й бажану коханку.

26.IV.2010

* * *

Тебе, зубата,
Я не боюся,
Коли ти прийдеш,
Я помолюся,
Бо і без тебе
Не обійтися,
Мусай померти,
Щоби спастися.
Для того треба
Мати готовність,
Очистить душу
І власну совість.
Тебе впізнаю,
Бо не раз бачив,
Стріну достойно,
Хоч і заплачу.
Та своїх рідних
Буду просити
У ці хвилини
Не голосити,
Щоби спокійно
Душа злетіла
Високо в Небо
З грішного тіла.
Та не спіши ти
До мене в гості,
Я сильний духом,
Здорові кості.
Як буде треба,
Я сам попрошу,
Коли не зможу
Тримати ношу.

20.I.2009

* * *

Сиджу один на краю ліжка
І думу думаю свою:
Куди веде мене доріжка,
На котрій я тепер стою?
Чи, може, треба повернути,
Чи крокувати в інший бік,
Чи, може, треба схаменутись
І дням новим почати лік.

25.II.1997

* * *

Вже прокинулась весна надворі,
А зморшки на моїм чолі
Не дають спокою мені
Навіть уві сні.

Сивиною на скронях моїх
Ляжуть труднощі довгих доріг,
Та замінить мене мій синок
І вплететься в весняний танок.

На душі буде легко мені,
Та відчую себе на коні,
Бо прожите цікаве життя
Є початком твоїм,
Майбуття.

5.VI.1996

* * *

Не покидай гніздо родинне,
Життя твоє — цікаве й дивне,
Хоч і заможним не назвеш,
Та відчуєш, що живеш.
Тепло і холод відчуєш ти,
У сні побачиш усі світи,
Та кращим буде за твій край
Не цей наземний — вічний рай.
Ти не шукав добра собі
І жив і в радості, й журбі,
Радів ти з щастя не свого,
А з щастя ближнього твого.
За брата душу міг віддати,
Любив давати, а не брати,
Так само вчиш ти свого сина,
Що найщасливіша хвилина,
Яку ти можеш дарувати,
Комусь надії повертати.
А те, що часом утаїш,
Загубиш, втратиш і згноїш.
Потрібно б знати це усім
В гріховнім злобнім світі цім,
І тим, що хваляться злодійством,
Розбоєм, вбивством та насильством...

26.IX.2009

* * *

Земле рідна, Земле Срібна,
Нищена віками,
Пограбована і бідна,
Ти гордись синами,
Котрі мають добре серце,
Працьовиті руки,
Котрі здатні витримати
І славу, і муки.

1.IV.2010

* * *

Добра пісня, як молитва,
Очищає душу,
В Рай відчинені ворота —
А я в пекло мушу.
Добрих справ робив немало,
Грішив не по волі,
Робив добро часом невдало,
Та я вдячний долі,
Що нечиста й чорна сила
Мене не зламала,
Моя пісня всіх будила
З вечора до рана.

13.VII.1997

* * *

Є таланти, а є анти, —
Наче гарна пара,
Живуть собі в співдружності,
Без лиха і чвари.
Кожен знає, на що здатен
І чого він хоче,
Кожен себе вихваляє,
З іншого регоче.
Нагороджений талантом
Добрі справи творить,
Той, що має тільки анти,
Неправду говорить
Про отого, що з талантом,
А себе безлико
Усім щедро презентує,
Як цабе велике.
Анти — тішиться у тіні
Справжнього таланту,
Талант гляне з височіні
Над дрібненьким анти —
І забуде. Ціну мають,
Оба, з різним знаком,
Той — із плюсом, той — з мінусом
Та ще й кривим гаком.
Талант — скромний, непоказний,
А мізерний анти
Усе життя дере носа,
Нищачи таланти.

19.II.2010

* * *

Славою покритий
Не лежу в труні,
Мене оковита
Не здолала, ні!
Із Божої волі
Старості дожив,
Богу і народу
Я завжди служив.
А свята молитва
Безгрішних батьків
Мені послужила —
Не треба й ліків.
Слухай батька й матір —
Золоті слова,
Пророки писали,
Звісно, недарма.

29.I.1996

* * *

Пролетіли роки, пролетіли,
Наче птахи в одному ключі.
Мої скроні давно побіліли
І не спиться мені вже вночі.

Не жалію тепер за роками,
Бо прожито цікаве життя.
Добрі справи мої за плечами
І потреба одна — каяття.

Що було у житті, як згадаю,
Відчуваю і радість, і гріх
Та раділи б батьки мої, знаю,
Що молюся за них і за всіх.

Навернувся я вчасно до Бога,
Як учили ще змалку мене,
Кам'яниста життєва дорога
Й милість Божа мене не мине.

Мені важко дивитись на все це,
Що твориться тепер між людьми.
Маю чисті і душу, і серце,
І за правду я ляжу кістьми.

Можу в очі я сміло дивитись,
Тим, кого б на шляху я зустрів,
Хоча маю за що я ганьбитись —
Без гріха я життя не прожив.

Та пробачать мені мої друзі,
Ворогів я також попрошу,
І Господь нам воздасть по заслузі,
В Нього милості я заслужу.

24.IX.2013

* * *

Земле рідна, земле плідна,
Нищена віками,
Пограбована і бідна
Та горда синами,
Котрі мають добре серце,
Працьовиті руки,
Котрі здатні витримати
І славу, і муки.
Ми — русини —
Батьків сини,
Ми — білі хорвати,
Ми орали, трудилися
Уміли кохати.
Хто лиш хотів,
Нас нищили
Фізично й духовно,
Та Господь нам
Послав братів,
Щоб збереглись мовно.
Кирилиця — наше письмо
І мова слов'янська
Не знищив нас раніш ніхто,
Й держава радянська.
І тепер нас не знищити
І не подолати,
Бо наш корінь:
Батько — русин,
Україна — мати.

8.V.2010

* * *

Сумне свято Перемоги
В нашої родини.
Поки жили мої батьки,
То кожної днини
Споминали сина Йвана
З карими очами
І молилися за нього
Днями і ночами.
Та надійшла похоронка
В сорок п'ятім році,
Сповістила, що загинув
Брат в чужій сторонці.
Нас туди душа позвала
Із сином Степаном,
І весь час мені здавалось,
Що бійці з Іваном
Всі крокують поруч мене,
В очі зазирають.
Бій невидимий триває,
Серцем відчуваю,
Кров невинна ріков ллється
З краю і до краю.
Полягли у землі Польській
Біля села Бельці
Дві тисячі добровольців —
Молоденькі хлопці.

10.IV.2010

* * *

Не був би я Степан Біляк,
Якби не знав, коли і як,
І що маю робити,
Якби не мав сільську школу,
Що навчила жити.
Не звикаю до комфорту
З самого дитинства,
Не терплю я лицемірства
І людського свинства.
Якби люди не хворіли
І проблем не мали,
Не багато часу треба,
Щоб звірами стали.
«Бійся звіра двоногого,
Не вовка й ведмедя, —
Казав мені ще в дитинстві
Мій добрий друг Федя. —
Не вимагай щастя много,
Бо життя коротке,
Вдовольнися тим, що маєш,
Кажу тобі вкотре.
Аж не хочеш мати мало —
Не буде ніскільки,
Будуть рухатись поволі
Годинника стрілки.
Не говори ти хвастливо,
Не мели дурниці,
Якщо хочеш чисте пити —
Не плюй у криниці.
Не будь підлим сам до себе,
Тим більше до інших,
Щоб не прийшлось пережити

Часів ще найгірших.
І не роби добре лиху —
Тобі буде лихо,
Бо як лихо у проблемах,
Тоді сидить тихо».
Багато що село вчило
Чого не робити,
Та не зміг я без доброти
І роботи жити.
Не вчить добру людей місто,
Бо воно велике,
Життя в ньому метушливе
Та надміру дике.
Вихваляються обманом,
Все роблять з «подвохом»,
Хто повірив в їхню «щирість» —
Називають лохом.

5.V.2010

Бо така вже моя доля,
Сила лісу, сила поля
Людей хворих лікувати
Їм здоров'я повертати.

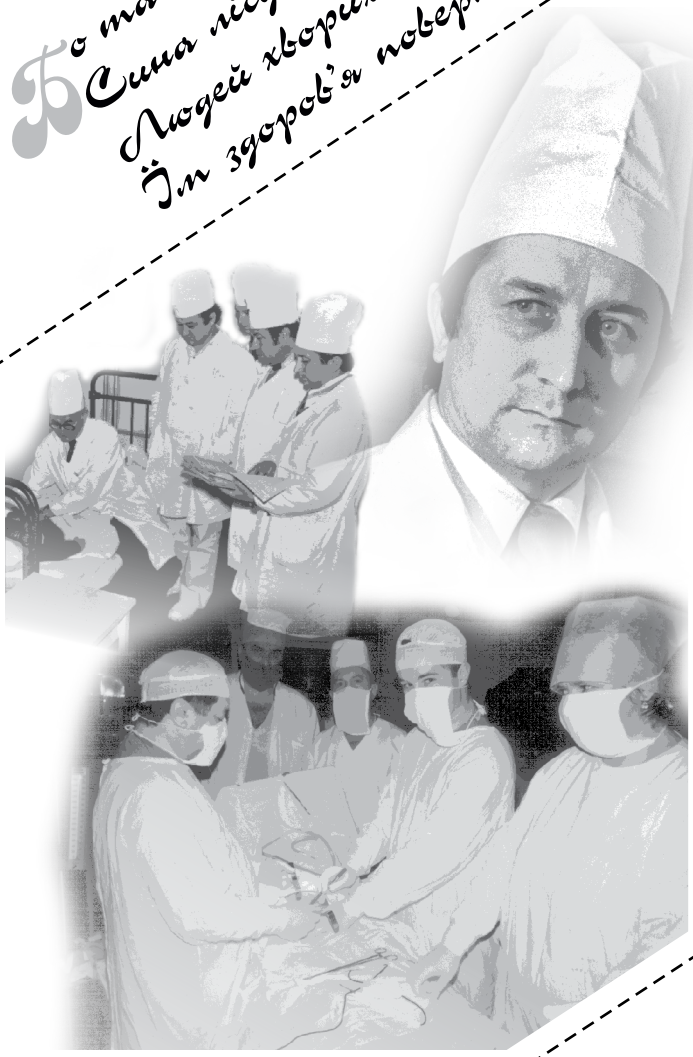

БОЗОН – КСВ
БОЗОН

* * *

Іще добру пам'ять маю
І не тремтять руки
Багатьох людей звільняю
Від хвороб і муки.
Повертаю їм здоров'я
І душевний спокій,
Щоби, дай Бог, не пропали
В безодні глибокій.
Теперішній світ жорстокий
В злобі потопає,
А на душу тіло тисне,
Гратами стискає.
Людське тіло безгріховне
Може бути храмом,
Не зневаж життя духовне,
Коло раю брами.

20.III.2010

* * *

Скальпель — не зброя,
А меч допомоги.
Приходить на поміч,
Коли потривожить
Твоє тлінне тіло
Хвороба підступна.
Скальпель допоможе —
Йому це доступно.
Протиснеться тихо,
Туди, де є лихо,
Підріже під корінь
Вогнище смертельне.
Видалить, очистить
Від недуг ретельно.
Йому допоможе
І голка, і нитка,
І зцілена рана
Загоїться швидко.
Забуде здоровий
Про біль і тривогу,
Згадає про скальпель —
Подякує Богу,
Якби ж то так можна
Усім помагати,
І душу хвореньку
Отак лікувати.

27.VIII.2010

* * *

Я все життя ішов
Назустріч смерті,
Я був безстрашним
Та надто впертим,

Не відступав і не звільняв
Я їй дороги,
Ставав навпоперек,
Тримав за ноги.

Колов шприцем,
Давав їй в зуби
І гострим скальпелем
Поров живіт і груди.

Не раз я їй
Дивився в очі
Вранці, чи вдень,
Чи серед ночі.

Та нагла смерть,
Страшна кістлява,
Косов грозила —
Не відступала.

Здавалось часом,
Що вже несила,
Та укріпляв мене
Бог милостивий.

Я і сьогодні
Іду по стежці
Зарадить горю,
Назустріч смерті.

9.III.2009

* * *

Не приходьте після смерті
До живих у гості,
Тіла ваші розпростерті,
Нерухомі кості.

Душа й тіло не готові
До страшного суду,
А безодня поглинула
Половину люду.

Майте спокій на тім світі,
Нами не журіться,
Принесем вам вінки з квітів,
Й свічка загориться.

4.IV.2010

* * *

Я — син лісу, я — син поля,
Нелегка у мене доля.
Півжиття я тільки вчився,
Все життя важко трудився.
Нелегкі були уроки,
Як і перші мої кроки,
І майбутня моя слава
Працювати заставляла.
Працював я вдень і в ночі
Мало спали мої очі.
Якщо й буду сто літ жити,
Вже мені не відпочити,
Бо така вже моя доля,
Сина лісу, сина поля —
Людей хворих лікувати
Їм здоров'я повертати.

* * *

Тихі ночі,
Не сплять очі,
Дивлюся програми.
В душі спокій,
Тиша в серці,
Заживають рани,
Нанесені днем тривожним,
Щезають безслідно.
Я готовий прямо зараз
Працювати плідно.
Лікувати тіло й душу,
Нужденним краянам.
Не даю я нагноїтись
І духовним ранам.
Болить душа,
Болить гірко,
Неслухняне тіло.
Прошу помочі у Бога
І берусь за діло.

18.XI.2013

* * *

Готовий я піти з життя,
Та не закінчив розпочате.
Ми дітям творим майбуття,
Долаючи віків прокляття.
Долю мою творить рука
Ласкава, добра, Божа,
Лікую всіх, і жебрака —
Здоров'я я сторожа.
Боже, продовж мені життя,
Бо я потрібний людям,
Нема літам вже вороття,
Та б'ється серце в грудях.

1.VIII.1999

* * *

Нема права слабим бути,
Хоч сили немає,
Помагати треба людям,
Хто про них подбає?
Теперішні дохторики
Бізнес полюбляють —
Вони майже не лікують,
Гроші заробляють.
Не боїтеся ви Бога!
Про совість згадаю,
Віднайти життя дорогу
Щиро вам бажаю.

26.V.1997.

ТЯЖКИЙ ДІАГНОЗ

Є лікарі, що ними тільки звуться,
Насправді — несусвітні дикуни,
Що не лікують словом, а плюються,
Немов сидять на службі в Сатани.
Добро творити — не для них це писано,
І «Не зашкодь» — не їм велів це Бог.
Такі не зроблять кроку безкорисливо,
А дружба їхня — випити на трьох.
Тоді їм, звісно, по коліно море,
По шию — гори, всюди правда їх.
Якщо в цей час звернеться хворий,
То оперують, їм і це не гріх.
«Холецистит», — діагноз ставлять «точний».
Потягнуть бідолаху до стола
І розітнуть, і видалять, що хочуть,
Хоч пневмонія в хворого була.
Ну й що — помилки в кого не буває.
І знов на хворих дивляться згори,
І знов когось негідник убиває,
Що мітить у пани-професори.
Є лікарі-мурашки, ті, що згодні
Жучкам-убивцям перекрити путь...
Жучкам на захист з'являться «народні»,
Котрі убивць зобідить не дадуть.

29.IX.1993

ПРОЩАЙТЕ Й ПРОСТІТЬ

Нагинають роки мене низько,
Чую запах сирої землі.
Мабуть, вже кінець життя мого близько.
А ще хочеться жити мені.

Та не зроблено ще так багато,
Що задумав з дитинства вже я.
Хоч для людства не буде великою втрата,
Та заплаче за мною не тільки сім'я.

В дорогу останню провести кому є,
Зустрінуть мене батьки і брати.
За мною чимало людей засумує.
Заплаче мій син, заплачеш і ти.

Моя дорогенька царице і жінко,
Віддала мені все життя,
Заплачеш і плакати будеш так гірко,
Здригнеться лікарня, і храм, і земля.

Простіть мене, рідні, простіть мене, друзі,
І хворі, мене всі простіть.
Отримаю я, як і всі, по заслузі.
Цінуйте здоров'я і Бога в душі бережіть.

14.IX.2013

СИНОВІ

Дитячі мрії всі здійснив:
Дім, храм, лікарня. А мій син
Продовженням є моїх мрій,
Поможи, Боже, Спасе мій!

Молитвенно прошу я Бога,
Нехай буде синова дорога
Дорогою життя й добра,
Нелегка випаде вона.

Нехай супутня буде Сила,
Господня в діях мого сина.
Бо бачу й сина не мине,
Як не минула і мене.

Бо заздрість — це великий гріх
Бездар, що прагнуть лиш утіх.
Та не покине Господь тих,
Котрі належать не до них.

Не мають Бога в своїм серці
Сріблолюбці — жадні здирці.
Та Господь Бог благословляє,
Хто про знедолених подбає.

Твори добро, мій рідний сину,
Прошу тебе про це єдине.
Сторицею тобі воздасть
Бог, руку помочі подасть.

1.XII.2013

* * *

Сину ти мій,
Душе рідна.
Ти дитина,
Щастя гідна.
Любиш Бога,
Любиш Правду
І не терпиш
Зло і зраду.
Маєш, сину,
Ти дар Божий —
Лікувати добре можеш.
Оперуєш не лиш тіло,
Все ти, сину, робиш вміло.
Я щасливий аж до краю,
Що такого сина маю.
Як казала моя мати,
Можу спокійно помирати.
Та Всевишня Божа Сила
Помирати не веліла.
Святий Дух в моєму тілі
Кличе до нової цілі —
Ми прізвище Біляк маєм
І Господа прославляєм.

20.III.2010

* * *

Легке життя не цікаве,
А важке — нестерпне,
Постаріє із роками
І лице, і серце.
Помутніють ясні очі,
Як зірки-зірниці.
Неспокійні будуть ночі,
Рай лише насниться.
І якщо прийде хвилина
Світла і щаслива,
Значить, випаде й година,
Й подруга вродлива.
Не чекай, що впаде в руки,
Знайди в собі силу —
Перебореш тяжкі муки,
Пам'ятай це, сину.
Як у житті не зазнаєш,
Ні лиха, ні слави,
Пусто його скоротаєш
Днями та роками.
До таких немає діла
Всевишньому Богу,
Таким зірка не світила
На життя-дорогу.
Якщо діла твої добрі —
Заздрощів багато,
А як тяжкі і гріховні —
Радіють рогаті.

10.IV.2010

* * *

Прийшла стара, не оминула,
Холодним вітром в лице війнула.
Скажи, що хочеш? Почнеш із чого?
Із голівоньки чи з серця мого?
Почнеш, можливо, отут, з печінки.
Горілку пив я, любив я жінку.
Та не чіпай ти мої легені,
Залиш в спокої очі зелені.
Щоб надивився на барви світу.
Щоб міг востаннє ковтнути вітер,
Не чіпай ти ноги й руки,
Не чіпай і мої вуха,
Щоб міг ступати і чути звуки.
Щоб перед брамою міг я стояти,
Зумів про тебе слово сказати.
Не раз стрічались ми із тобою:
У мене — скальпель, а ти — з косою...
Ти не жаліла ні батька, ні мамку,
Скількох сирітьми робила змалку,
А скількох діток, часом єдиних,
Ти забирала навік від родини?
Тобі все мало, стара кістлява,
Живеш безконечно тлінна, трухлява,
Крадешся тихо ти, може, часом,
Нема від тебе, страшенна, спасу.
Та ти безсила перед Всевишнім —
Людина тлінна лиш тілом грішним.

11.II.2010

* * *

Вилікує горе час,
Але не хворобу,
Безжалісно близить нас
До смерті, до гробу.
З часом ми також ростем,
Набираєм сили,
Потім час нас їсть живцем,
Зводить до могили.
І в могилі той же час
Не дає спокою —
Тлінним робить усіх нас,
Нетлінних душею.
Тільки пам'ять не підвладна
Цій впертій машині,
Поки свічка не погасла
Усім у родині.

12.VIII.2010

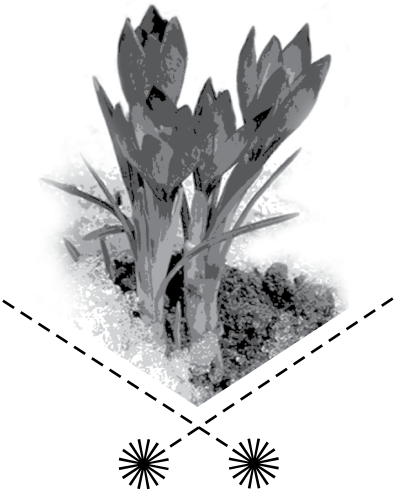

Взявши в серце віру строгу,
Переживши драму,
Вийшов я на ту дорогу,
Що веде до храму.

* * *

Я не поет,
І, мабуть, ним не стану.
Тяжкий то труд,
То ж не писати гасла.
Але творити я не перестану,
Поки звізда життя мого не згасла.
А вже тоді
Піду я в інший світ,
У вічний спокій, де ні меж, ні краю.
Та на землі залишу світлий слід.
Всевишнього про це благаю.

3.XI.2009

* * *

Церковні дзвони
язиками
Ведуть розмову
з небесами,
Сповіщають шану
Богу
Або просять
допомогу.
Наступають хмари
грізні,
Знову язики
залізні
Просять вітри
розігнати,
Знищити врожай
не дати.
Коли лишить душа
тіло,
Знову в дзвони
задзвонило,
У неділю
до молитви
Закликають, як
до битви.
Сповіщають про
загрозу,
Богом обраним
народу.
Дзвони наші
металічні —
Слуги людям й Богу
вічні.

12.VI.2010.

* * *

Перед смертю не заплачу
І не прогну спину,
А помру по-християнськи,
Значить, не загину.
Я життям не пещений,
Перед смертю прощений,
У дитинстві хрещений,
Значить, Богом обраний.
Не служив антихристу,
Ні явно, ні приховано.
Людська слабкість, пристрасті
Не будуть враховані
В житті моїм вічнім...
Як лиш міг, допомагав
Іншим, не лукавив,
Не брехав, не крав, не заздрив,
Служив вищим справам.
Та моя заслуга в цьому
Мала, невелика,
Доброта і милість Божа —
Це сила велика.
Я живу із Богом в серці,
З думкою про Бога,
Не боюся нечестивців,
Перешкод, репресій,
Перевірок прокурорських
Й судових процесів.
Привела мене до храму
Нелегка дорога,
Котра рано почалася,
З отчого порога.

30.I.2010

* * *

Засяяло Сонце всім нам,
Озвалося нашим гімном,
Молитвою за Вкраїну
Розпочало щастя днину.
Ми не різні, ми — взаємні.
Пам'ятайте, сили темні,
Не плекайте вже надії, —
Здійсняються наші мрії.
Відтепер ми — неподільні,
Як у полі вітер — вільні.
Українці — ми єдині
Були, є й будем віднині.
Батьківщина в нас єдина —
Діда, батька, також сина
І бабусі, мами, дочки,
Вишиванки в нас сорочки.
А святині православні
Нагадують роки славні:
Русь Київська оживає —
Кожен з нас це відчуває.
Примножимо нашу славу,
Побудуємо державу
Християнську, справедливу —
З Богом нам усе можливе.

24.VIII.2010

* * *

Господь дав нам Незалежність,
Дасть нам і Свободу.
Не поскупиться Всевишній
Для свого народу.

Бог погубить нечестивців,
Їхнє беззаконня.
Розвелося в Україні
Хиже гайвороння.

Мудрих розуму позбавить,
А злодіїв сили.
Будуть жити українці,
Як іще не жили.

Знищить в собі бездуховність
Народ православний.
Заговорить в кожнім совість —
Божий закон славний.

Прийде єдність через Бога
І Заходу, і Сходу.
Об'єднає нас Спаситель
Вкраїни народу.

Похрещений Святим Духом,
Буде виростати.
Додасть сили рідна земля
Й Україна-мати.

21.VI.2013

* * *

Я вже пройшов
І Крим, і Рим,
Я був на дні
І на вершині,
Та захворів
Письмом святим
І жити хочу
Ним віднині.
Як сам себе,
Хочу любити
Й ближніх своїх,
Й добро творити.
Люблю тепер
І ворогів,
І друзів теж,
І недругів,
І без любові
Життя нема,
Без неї ми
Живем дарма.

16.VII.2010

* * *

В душу творчу
Життя порча
Вносить корективи.
Починає душа жити
Тільки для наживи.
Починається сверблячка —
Багатство та гроші,
Починаються творити
Справи нехороші.
Починає душа творча
Швидко забувати,
Що їй Господь Бог призначив —
Любити й кохати
Гроші — призма, через яку
Дивиться на весь світ.
Життя швидше закінчиться,
Аніж сніг навесні.
У багатстві, але в гріху
Жити невесело.
Позабув ти, де родився,
І як зветься село,
Де могилки батьків твоїх,
І де була хата.
Не визнаєш братів своїх
Й ближнього за брата.
Долар тобі заміняє
Всю твою родину.
Перестаєш дякувати
За прожиту днину.
Нема тобі вже спокою
Ні вдень, ані вночі,
Наповнені жахом-страхом

Твої мутні очі.
Роздай бідним те, що маєш,
Почни усе знову,
В Святе Письмо зачитайся,
Слухай Боже Слово.

21.VIII.2010

* * *

Не дай Бог, припиниться
Зв'язок з Небесами —
Мені уже не присниться,
Що буде завтра з нами.
Проснуся ранком як завжди, —
Ждать чи не ждать мені біди?
Не буду знати, що робити,
І як цей день мені прожити.
А віщі хай мені говорять,
Що сили злі для мене творять,
І знаю я: не обійду
Цю заплановану біду.
Я жду її, готую зустріч,
В кінці кінців даю їй відсіч.
І ця біда мине, пройде
І волос з мене не впаде.
Та знаю я, що не моя
Заслуга в цьому, а Господня,
Збережені життя, сім'я,
І знов подолана безодня.
І вкотре день почну з молитви,
Готовий буду я до битви,
Покров Господній захисту Божого
Погубить намір плану ворожого.

16.VII.2010

* * *

Який солодкий гріх любовний —
Усе бачить наш Верховний.
Кара Божа всіх лякає.
Що за це тепер чекає?
Пане Боже милостивий,
Отче наш Святий, прости нас!
Ми в гріху, але в любові.
Не робимо гріха крові,
Щиро каємось щоразу,
Та не можемо відразу
Позбутися гріха цього,
Не відкинь нас від Святого,
Дай нам час на покаяння,
Пошли нам випробування.

25.VIII.2010

* * *

Жалі мене розібрали,
Що маю робити?
Що не можу я насправді
Світ цей змінити.
Я безсилий, добре знаю,
Тому Бога прошу,
Щоб допоміг мені нести
Цю нелегку ношу.
Несу Хрест свій терпеливо
І маю надію:
Що ще зможу я здійснити
Свою давню мрію.

28.IV.2008

* * *

Має сили працювати
Головонька моя,
Бачу я на небосхилі
Знамено Святоє.
В Хрест Господній Православний
Стиснулися хмари,
Не минути цьому світу
Небесної кари.
Наша злоба і ненависть —
Це пекельні врата,
Зволодів диявол світом,
Брат пішов на брата.
Скільки буде Бог терпіти
Цю гріховність нашу —
Вже наповнено по вінця
Гріхом святу чашу.
Ми дбаємо про все тлінне,
За душу забули,
Ми вже більше агресивні,
Ніж вовки й акули.
Мабуть, час вже схаменутись,
Звернутись до Бога,
Щоб поміг нам в мирі жити
Довше якомога.

28.II.2010

* * *

Серед темної ночі,
Коли закриті мої очі,
Коли вуха чують тишу,
Творю я тоді і пишу.

І часом думаю: «Не я,
А сила Вишнього Царя
Керує волею моєю
Святою владою своєю».

Не кажу вже давно того,
Що сам добився я всього,
Таких, як я, багато є,
Та кожному дано своє.

І хто на що благословен,
Так кажуть із давніх-давен,
Якщо не згубить свій талант,
То Бог ділам його Гарант.

За все я вдячний лиш Йому,
Всевишньому Господарю,
Якого Дух зійшов на мене,
Йому належить все творене.

25.II.2010

* * *

Тримайтеся, вірні,
Правди Божої
І не бійтеся
Кривди ворожої.
Не противтеся
Їхнім гонінням,
А скористайтеся
Постом-говінням.
Захищайтеся
Тільки молитвою,
Словом Господнім —
Гострою бритвою.
Скористайтеся
Хрестом-зброєю,
Добрими вчинками,
Ближніх любов'ю.
Душевним спокоєм
Забавляйтеся,
Вином гріховним
Не упивайтеся.
Дожийте старості,
В гріхах покайтеся,
Добрими справами
Не восхваляйтеся.
Творіть і живіть
Во славу Божу,
Так ви знешкодите
Дію ворожу.

26.II.2009

* * *

Не брешіть і не вбивайте
Християнську віру,
Не грішіть, любіть, кохайте,
Знайте всьому міру.
І воздасться вам Всевишнім
За доброту вашу,
Не грабуйте, а будуйте
Україну нашу.
Бо вона в центрі Європи
Усім на дорозі,
Общипують її боки
Сусіди ворожі.
Та найгірша біда наша
Ходить поміж нами,
Підбурює ворожнечу
Між її синами.

19.V.1996

МИ

Якщо живемо для життя,
Не живем для смерті,
Рай — це наше майбуття,
На землі все стерпим.
Та не радує мене
Те, що веде у рабство,
І мене хай омине
Нечесно придбане багатство.
І зароблене не все
Сам маєш спожити,
Важливіше над усе
Ближнього любити
Щиро, тихо, незлостиво,
Бо так Письмо учить,
Терпеливо, милостиво,
Щоб совість не мучить,
Щоб не мати смутку в серці
І в душі неспокій,
Щоб не бути живим мерцем
В гріховнім болоті.
А щоб в час прийдешній судний
На правицю стати,
Бійся Бога і будь мудрим,
Не гнівись на брата.
Все багатство, що гріховно
Нажите тобою,
Не буде тобі коштовним,
Й не візьмеш з собою.

27.II.2010

* * *

Не літав я у висоти,
Та міряв глибини,
Не мав спокою ночами
Ні тихої днини.

Спішив жити і любити,
Думав, час утрачу,
Все хотів переробити,
Та й тепер не плачу.

Не сиджу я, склавши руки,
Збагачую душу.
Дивлюсь на Христові муки
Й сам терпіти мушу.

Не прошу собі полегшень,
А дякую Богу,
Що тернистий шлях до звершень
Подолати зможу.

7.IX.2009

* * *

В очах моїх не підніме
Посада нікого,
Якщо новий посадовець
Не зробить нічого
Для людей.
Не лиш про свої
Хай потреби дбає,
Тоді душа його щиро
Радості зазнає.
І не буде він ховати
Очей від народу —
Тоді Бог дарує щастя
Всьому його роду.

22.V.2010

* * *

Хто угодний людям,
Той угодний Богу,
Той близьким і друзям
Торує дорогу
Вузьку й кам'янисту
Із напрямком вгору,
До Ісуса Христа,
Йому у покору.
Щоденні молитви,
Пости, добрі справи
Нам душу очистять,
Приведуть до храму.
У храмі Господнім
І серце, і душу
Відкриємо з вами
Нашому Ісусу,
Бо Ісус Спаситель
Постукає в серце,
Хто Йому відчинить,
Тільки той спасеться.

31.I.2010

* * *

Плаче небо дощем рясним
В темну нічку і днем ясним,
Не містяться в річках води,
Топлять людськії городи,
Заливають людські хати —
Не злічити шкоди-втрати.
Гріхів наших теж без ліку,
Вкорочують людям віку,
Наближають час конечний.
Не один з нас безсердечний.
Мало хто з нас милостивий,
Та багато нечестивих.
А хто із нас співчуває
Тим, хто в біду потрапляє?
«Так ’му треба», — дехто каже,
Тішить своє серце враже...

5.VI.2010

* * *

Добігає життя кінця,
Час не знає втоми,
Щасливого усім вінця
І собі самому
Я бажаю. Не втрачайте
Людської подоби,
До кожного любов майте
І не майте злоби.
Злоба, ненависть і заздрість
Заважають жити,
Нищать нашу милосердність.
Та, Бога хвалити,
Поборов я в душі своїй
Гріховні потуги,
Тепер легко переношу
Образи й наруги.
Маю тепер в душі своїй,
В серці — храм Господній,
Сподіваюсь, не заслужу
Місце у пресподній.
Поможи ми, Пане Боже,
Все перетерпіти,
Бо я певен, що негоже
У пеклі горіти.

18.II.2010

* * *

Не жалійте мене, хлопці,
Слухайте, що скажу:
«Я родився у сорочці
Таким й в землю ляжу.
Пожалійте нечестивців,
Їх дітей, нащадків,
Серед них нема щасливців,
Нема про них згадки.
Ними д'явол володіє,
Трима на гачкові,
Їхнє серце злоба гріє,
Топляться в гріхові.
Я за них щодень молюся,
Прошу за них Бога,
Аби кожен покаявся
Швидше якомога,
Бо ніхто із нас не знає,
А із них тим більше,
Коли смертний час настане,
Кінчить життя грішне.
Покаяння після смерті
Уже неможливе,
Зрозумійте це ви, вперті,
Ці слова важливі.
Божа кара наздожене,
Пекло вас чекає.
Чи це для вас незбагненне
Й це вас не лякає?»

4.III.2010

* * *

Не поверну свою мрію
В минулі роки,
Бо мені ще не дається
Вік мій узнаки.

Не старіє душа моя
І тіло слухняне,
Не пропала моя воля
І погляд не в'яне.

Іще тут, на землі грішній,
Хочу жити в раю,
Бачить Бог, Господь Всевишній,
Про духовність дбаю.

Не було багатства, грошей,
Та ріс у любові,
Не жадібний до чужого
Й до людської крові.

Бог поміг, що мої мрії
Все-таки збулися,
Бо цього й батьки хотіли,
За це й молилися.

Слава Тобі, Пане Боже,
За все, що дозволив,
Що оточення вороже
Святий Дух знешкодив.

8.III.2010

* * *

О Господи Боже,
Пробач нам, прости
За те, що ламали
Ми храми й хрести,
Що в храмах робили
Ми клуби й склади,
Що в школах не вчили
Духовні скарби.
Молитвам не вчили
Своїх ми дітей,
Що всі забували
Христових Страстей,
Його Воскресіння,
Святе Вознесіння
Сприймали, як казку,
Як Неба поразку.
Наземний ми рай
Будувати хотіли
І Бога хулити
Ми також посміли.
Та ще у дитинстві
Від батька я чув,
Поруган не буде
Господь і не був,
Могутність антихрист
Утратив свою,
І праведник буде
На Небі, в Раю.

5.V.2010

* * *

Я не жалію за роками,
Бо всі літа цими руками
Я дарував кому життя,
Когось вертав із небуття,
Комусь здоров'я повертав,
Комусь я, може, не додав,
Та із Господньої руки
Не скінчено мої роки,
І подарує Бог мені
Щасливі й плідні довгі дні.
І знову піде лік рокам,
І дасть роботу Він рукам.

19.VI.2005

* * *

Не бійтеся ночей темних,
Кайданів важких наземних,
Стережіться світла пекла,
Бо в душі вашій запекла
Іде війна добра і зла.
Поможи вам, Святий Боже,
Нехай добро переможе,
Якщо злість полонить душу,
Буде, мов коли на сушу
Хвиля рибу викидає,
Вона мечеться й не знає,
Як спастися, що робити,
Без води ж їй не прожити...
Нехай хвиля вас Господня
Визволить від зла й безодні,
Покайтеся, не грішіте,
Без молитви не живіте!

6.V.2010

* * *

Оголошу голодовку,
Щоб вийти із кризи,
На голову візьму мітру,
А на плечі — ризи.

Помолюся Всевишньому
І буду просити,
Щоб поміг рабу своєму
Без гріха прожити.

Багатіють олігархи,
Криза — не завада,
Курять дорогі цигарки—
Тепер їхня влада.

Гроші — влада, а не бідність,
Де гроші, там зрада,
Забули вони про гідність:
Брехня — їхня правда.

Обіцяють до безтями
І гори, і доли,
«Підвищити всім стандарти»,—
Пишуть в протоколи.

Ждуть три роки обіцянки,
Та хто дочекає?
Скільки бідних іще знищать —
Один Пан Бог знає.

19.III.2010

* * *

Уповаю я на Бога,
Надіюсь на Нього,
Щоб моя важка дорога
Вела до святого,
Щоб з гріховного болота
Міг я вийти чистим,
Пережити все готовий —
І вінець тернистий.
Я жив чесно та розкуто,
Не думав про вічне,
Бог дав мені для спокути
Життя хірургічне.
Було важко, та не страшно,
Хоч з смертю боровся,
Часто з нею зустрічався,
Її не лякався.
Не хотіла відступати
Кістлява з косою,
Мусив я застосувати
Гостру зброю свою.
І скальпелем, і пінцетом,
Гачками, шприцами
Колов її в мертве серце,
Бив поміж очами.
Бій успішний: життя часом
Повертав, здоров'я.
Трагічно все кінчалося,
Коли в узголів'я
Стане стара із косою...
Вже тоді несила
Було її перемогти,
Брала дочку, сина.

А у мене від безсилля,
Перед смертним жалом,
Серце довго-довго нило
І слізьми стікало.

5.V.2010

* * *

Смерть ненависну
Не любить ніхто,
Та ж часто навмисно
Стукає в вікно.
А іноді просиш —
І вона не йде,
Десь далеко косить:
Кого де знайде.
Вона ненависна,
Лиха, без жалю,
Кому груди тисне,
Кого мучить жалом,
Кого так раптово
Від діток бере,
А із гонорових
Аж сім шкур здере,
А когось під старість
Без діток залишить,
І це їй на радість,
І таке їй личить.
Стара і беззуба
З косов за плечима,
Ненависна, груба,
З сліпими очима.
Лиш Христос-Спаситель
Смертю смерть поправ,
Він — наш Визволитель
Із пекельних лав.

27.II.2010

* * *

Ой читачу дорогенький,
Чи будеш читати
Те, що мені надиктує
З неба Божа Мати?

Коли треба, беру ручку —
Рука сама пише
Те, що мені надиктує
Божа сила звище.

Якщо тут же не запишу
Сказане так вчасно,
Не почую більше слів цих,
Стає мені страшно.

5.V.2010

* * *

Я надіюся на Бога,
На святих молитви,
Перенесу безгріховно
Останні гонитви.

Ослаблені нечестивці
Фізично й духовно,
Запрацює моє серце
Чисто й повнокровно.

Багатьом ще допоможу
Словом і руками,
Іще буде у пригоді
Надбане роками.

Невичерпні можливості
Господньої сили
Споконвіку людям Божим
Щастя приносили.

6.V.2010

* * *

Чия віра краща —
Не мені судити.
Єдиного Бога
Не маю гнівити
Святу нашу Трійцю —
Всі Три Іпостасі —
Хочу мати в серці
І жити не в страсі.
Та перед собою
Хочу мати Бога,
Аби не грішити,
Жити якомога
За законом Божим,
За Божим каноном,
Бо всім православним
Інше не дано нам:
Ближнього любити,
Як себе самого,
Бути миролюбним
До ворога свого,
Кожному прощати
Й прощення просити.
Поможи нам, Боже,
Усе це здійснити.

5.V.2010

* * *

Ще в дитинстві зозуленька
Мені наспівала.
Довгих років в щасті жити
Мені побажала.

Я щоранку її слухав,
Вибігши із хати,
Взявши у рот шматок хліба,
Як казала мати.

Чути натще спів зозулі —
Може зчалувати
Будеш жити хоч і довго,
Та щастя не мати.

З того часу я ні разу
Не вийшов із хати,
Не зробивши, як казала
Мені моя мати.

Та не чув я зозуленьку,
Як пішов із дому
І чекаю, коли піду
Д' Богові святому.

3.V.2010

* * *

Ні від кого не проси,
Давай, якщо можеш,
І тобі дасть Бог з роси,
Навіть з рук ворожих.

Ще ніколи той, хто дав,
Нічого не втратив,
Втратить той,
Хто тільки брав,
Шукав, де й що взяти.

Дай бідному, й Бог тобі
Дасть в обидві руки,
Не залишить у журбі,
Не віддасть на муки.

Блажен той, хто віддає,
Той, хто милостивий,
Той помилуван буде
Й рід його щасливий.

17.IV.2010

* * *

Я не бідний, не багатий,
Я не ангел, не «рогатий»,
Живу завжди в серці з Богом,
Живу з Хрестом, а не з «рогом».
Кому можу, помагаю,
Не мій принцип — хата скраю.
Не буває мені важко,
Я труджуся, не ледащо.
Добре знаю, щиро вірю,
Що я втілю в життя мрію —
В Україні вільній жити
І любов'ю дорожити.
Добудую храм, лікарню,
Нема часу ще чекати —
Тіло й душу лікувати
Треба нам уже сьогодні,
Бо опинимось в безодні.
І небесні, і наземні
Справи наші чорні й темні,
Тому Світло Всевишнього
Наближаймо до ближнього,
І Господь додасть нам віку —
Щасливцям не буде ліку.

26.III.2010

* * *

Боже наш милий,
Будь милостивий
До грішника кожного
Й праведника ложного.
Життя гріховним
Роблять зловмисники,
Не мають совісті
І самокритики.
Вдають, що дбають
Про обікрадених,
Вовками виють
На бідних, зраджених.
Гасла — народу,
Собі — добробут.
Лжепатріоти,
Їх цілі роти.
Але й на ката
Прийде розплата!

24.IV.2010

ПАМ'ЯТАЙ, СИНУ

Постукати в двері Раю
Я постійно намагаюсь,
Та гріхи мої щоденні
Не дають відкрити двері.

Не втрачаючи надії,
Втілюючи свої мрії,
Добрі справи, гідні, Божі
Допомогти мені можуть.

І тілесна, і духовна
Лікарська робота скромна
Своїм тихим ніжним стуком
Їх відкриє Святим Духом.

Нагороди тлінні звабні
Від земних богів всевладних
Захисту не мають, сили,
Пам'ятай, мій рідний сину.

Не трудися їх заради,
Не дивись на лжу і зради,
Як заповідь не порушиш,
То не ляже гріх на душу.

Роби справи щиросердно —
Будеш з Богом милосердним.
Й ворога полюби свого,
Як ти любиш ближніх й Бога.

16.X.2009

* * *

За столом сиджу письмовим,
Не старий, ще чорнобровий,
Хоч не так уже й частенько
Та поколює серденько.
Вірші пробую писати
Не надворі, в теплій хаті,
Я не звичний до комфорту,
Відчиняю в вікні фортку.
Потягнуло холодочком,
Заклало десь під бочком.
Нехай болить, нехай коле
Дякую тобі я, доле,
Що вела мене за ручку,
Деколи давала «взбучку».
Не звела мене до гроба,
А казала: «Дивись в оба,
Чесних людей є багато,
А нечесні — більш завзяті.
Вони підлі та зрадливі,
Їхні дії більш чутливі.
Та не варто їх боятись,
Від них треба відмовлятись.
Вони гублять віру в Бога,
В пекло їх веде дорога.
І ненависні, і мстиві,
Справи їхні — нечестиві.
І самі вони нечесні,
Не посланники небесні.
Брехуни, злодії, вбивці,
Про них кажуть: «Нечестивці».

26.III.2010

* * *

Філософія життя —
Це віра в Бога й каяття,
А інше все таке пусте,
Не дасть плодів, не проросте,
Як мінімум, в добрі діла,
Якщо не у творіння зла.
Ти, Господи, усіх спасай,
На шлях життя нас навертай,
Бо ми слабкі і тілом, й духом,
Турбуємось тільки брюхом.
До молитов і до поста
Дорога наша не проста.
У лінощах і заздрості
І не дає нам радості
Ні друга щедрість, доброта,
Ані щоденна суєта,
Та не лиши нас благодаті
На Україні,в нашій хаті.

18.V.2010

* * *

Господь воздасть нам кожному:
І праведнику, й ложному,
Лякливому й сміливому,
Правдивому й брехливому,
Судді несправедливому,
І скромному, й крикливому,
І прокурору грізному,
І владнику безбожному.
І кара не мине його,
Ані мене, ані того,
Хто робить людям тільки зло.
Господь не позабуде тих,
Що терплять від отих лихих,
Відплата буде їм усім
На світі цім чи на отім.
Хто не втрачає страх Господній,
Отой не буде у пресподній,
Тому вготовані місця
В Ісуса Христа, у Отця.

10.IV.2010

* * *

Босі ноги стерня коле,
Що готуєш мені, доле?
Сприймеш мене, білий світе,
Чи відкинеш, як лист вітер?
Чи піду я по дорозі,
Чи залишусь на порозі,
Чи я зроблю крок жаданий,
Чи буду комусь бажаний?
Не хотів би жити в тьмі,
Помирать на самоті.
Добро людям дарувати
Заповіла мені мати.
Доле моя прихотлива,
Не будь, доле, нещаслива,
Повернись лицем до мене,
Помолись за мене, нене.
Бо я хочу так прожити,
Щоб мав за кого молити.
Не відмовлюсь ні від Бога,
Ні від отчого порога.
Ця моя молитва щира,
Православна моя віра.
Не пряма моя дорога —
Все від Бога, все від Бога...

* * *

Я невтомний від любові
І я сильний духом,
Бо я чую голос Божий
І серцем, і вухом.
Без Бога ні до порога —
Знаю ізмалечку.
І вела мене дорога,
Як блудну овечку.
Куди б мене не занесла
Невидима сила,
Дала в руки мені весла,
На шлях виносила.
Ходив різними шляхами,
Та не втрачав тями,
Знав, що Бог завжди між нами
І ночами, й днями.
Взявши в серце віру строгу,
Переживши драму,
Вийшов я на ту дорогу,
Що веде до храму.

31.III.2010

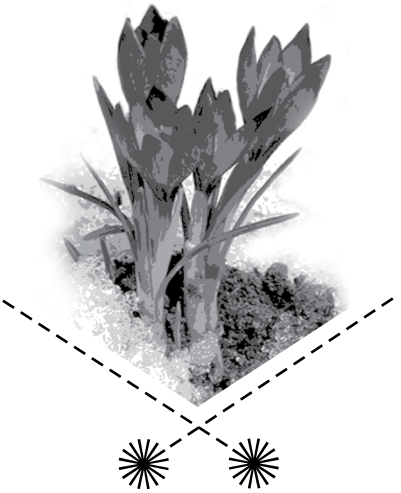

„Добрі" справи Їжака
У ході звели Вожака
Тепер твердить цей Їжак
В цьому винен сам Вожак.

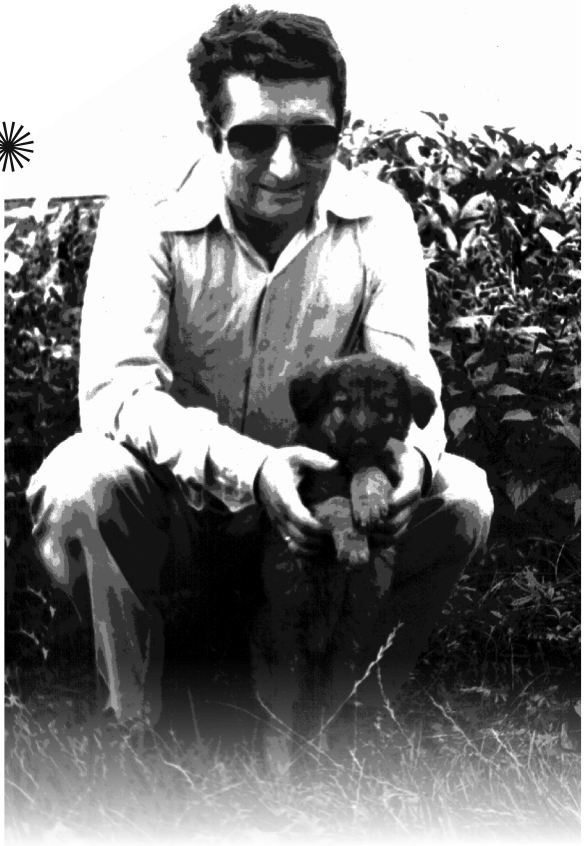

* * *

На деревах біля хати
Білий сніг лежить.
Чи лежати, чи вставати?
Швидко час біжить.
Хай минають дні безслідно,
Скінчиться зима
Запрацюємо більш плідно,
Як прийде весна.
Прийшла весна,
Прийшла красна
Цвітом розцвіла,
Та не хочу працювати,
Настрою нема.
Відцвіла весна зелена,
Літечко прийшло,
Розігріло моє тіло
Сонячне тепло.
Знов відкладено на осінь
Всі мої діла...
Захотілось працювати,
Та вже сил нема.
Золотою осінь стала,
Та вже не для мене,
Сивим скроні змалювала,
Нене, ж моя, нене.

28.I.1996

* * *

Не поет я, знаю здавна,
Й не був ним ніколи,
Керувала мною Правда
Та сила покори.
Християнське виховання
В дусі віри, братства
Помагало звільнитися
З гріховного рабства.
Я кожному з братів, сестер
Хотів бути ближнім,
Можу говорить тепер
Багатіям хижим:
«Не радійте, що надбали
Ви багатство тлінне,
І золото, і корали,
Й душу вашу візьме,
Той, кому ви підкорились —
Диявол пекельний.
У багатстві, але в страху
Ви весь час живете,
У гріховному сполоху
Смерть свою знайдете.
Покайтеся, нечестиві,
Владо-сріблолюбці,
Бо спасіння ще можливе —
Не згинете в муці.

19.II.2010

МАЛА БАЙКА

« Добрі» справи Їжака
У гріб звели Вожака,
Тепер твердить цей Їжак —
В цьому винен сам Вожак.

Їжак взявся до Змії,
Хоча мудрості її
Не осилити йому,
Скорше втрапить у тюрму.

Та й без неї Їж зрадливий
Вже втрачає свої сили,
Притупилися шИпИ,
Залишилися без И — ш...п...

21.II.1994

* * *

Не вірте «собакам» бездомним,
Обіцянкам їх безсоромним.
Бездомний «собака» не лає,
А тихо підходить, кусає.
Дивується з тебе і з крику:
«Хіба він завдав тобі лиха?»
І ти йому хто? Ніхто!
А він же — відомий брехло!
Та, мабуть, не тільки
«Собака» бездомний, —
Й нащадок гріховного світу
Сьогодні також безсоромний.

12.VIII.2010

* * *

Ми не любимо терпіти,
Але хочем в царстві жити,
Нам тепло давай у храмі,
Та отримуєм цунамі
Хто у сім'ї, а хто в душі,
Хто лежачи коло груші.
За добро ми зло сприймаєм
І маємо те, що маєм.
Пам'ятаю роки давні —
Були важкі, але славні,
Бідно жили, в недостатку,
Та маємо добру згадку.
Ми з молитвою вставали,
Із молитвою лягали,
Часто були ми голодні,
Були ріки повноводні,
Були ліси, звірі, птиця,
Незамулена криниця,
Вода була чиста-чиста,
З ягід робили намисто.
Пасли цілий день корови,
Виростали всі здорові,
Були міцні, голосисті,
Працьовиті й білолиці.
Пам'ятаю вечорниці,
Веретено, кужіль, спиці,
Хлопці дівчат веселили,
А в м'ясниці ся женили,
А у пості жили тихо,
Щоб не прийшло в хату лихо.

20.III.2010

* * *

За що, Боже, так караєш?
За що така доля?
Гнути спину споконвічно,
Многа літ — неволя.

Даєш ніби нам можливість
Мати свою хату,
Та не даєш кінець класти
Нашому розбрату.

Один хоче будувати,
А як — не навчився.
Інший хоче панувати —
Жебраком родився.

Третій рабську душу має,
Гнеться, аж згорбився.
Невже мудрий українець
Ще не народився?

Запроданців розплодилось,
Нема на те ради.
Розпродують все народне —
Від води до влади.

Невже життя безпросвітне
На цій землі славній,
Невже саду не розцвісти
Ні в квітні, ні в травні?

Чи побачиш тепле літо
І золоту осінь,
Моя вільна Україно,
Що невільна й досі?

* * *

Прошу тебе, моя мамо:
Видай заміж мене рано,
Хочу мати ранніх діток,
Первоцвітів, первоцвіток.
Досить гратись мені в ляльки,
Та слухати твої байки.
Я доросла, статна, зріла —
Собі пари захотіла.
Якщо мене хтось захоче, —
Вийду заміж я охоче.
Молодиця буду гарна,
Жінка вірна, жінка справна.
Ми і в щасті, ми і в горі
Будем жити у покорі.

24.VIII.2010

НАРОДНІ МОТИВИ

*** * ***

Хотів би я молитися,
Молитви співати,
Щоби було мені легко,
Як буду вмирати.
Хотів би я приїхати
В своє рідне село,
Буде мені трохи сумно,
Та більше весело.
Хотів би я ще глянути
На батьківську хату,
На ті гори, де корів пас
Та розкладав ватру.
Після цього вернутися
І легко спочити,
Скільки можна трудитися
І в турботах жити?
Жити в гріху, наче в міху,
Душі в грудях тісно,
Доведеться відповісти
Перед Богом, звісно.
Ще хочеться доробити,
Те, що розпочато,
Поколінням залишити...
Задумів багато.

4.IV.2010

*** * ***

Сидів Юра коло мура,
Тепер — коло хати.

Взяла Юру тяжка жура —
Із главрвача знятий.
Не журися, Юрасику,
Набрався ти доста,
Тобі влада така мила,
Як комусь короста.
В обох у них одна дія —
Постійна сверблячка.
Чешеш, чешеш, ще хочеться,
Приємна болячка.
Полікуйся, Юрасику,
Очисть душу й тіло,
Щоб тебе нею хворіти
Більше не кортіло.
І знайдуться добрі люди,
Що тобі поможуть,
Бо твої страшні заслуги
У гріб звести можуть.

10.IV.2010

* * *

З тебе, дубе, нич не буде
І бути не може,
Бо не гнешся ти під тиском,
Натиском ворожим.
Чи встоїш ти, чи зламають —
На все воля Божа,
Та під тебе вже копає
Лопата ворожа.
Такий гордий та негнучкий
Ти їх не влаштуєш,
Ти їх, слабих та підступних,
Систему руйнуєш.
Швидкорослі їхні «гілки»
Не приносять плоду,
Вони гнучкі, серцем мілкі,
Не твердого роду.
Малий вітер — для них буря,
Їх слабке коріння
Не збереже їх надовго,
В них гниле насіння.
Насіяні вони густо
По всій землі нашій,—
Навколо них мертво-пусто —
Їм вже й самим страшно.

17.VII.2010

* * *

Доле моя пересічна,
Ти проблема моя вічна.
Кольорова, жовто-синя.
Перед вибором ти нині.
Виявилось маєм спільні:
І повітря, і небо синє,
Риють землю дикі свині.
Спільні корені вже згнили,
Вас терпіти нема сили.
Треба в руки брати зброю!
Патріоти! Всі до бою!
Нам не жити у неволі —
Вже нестерпні в серці болі.
Знищим тебе, супостата,
Не хочем такого брата!

10.VIII.2014

* * *

Був у нас собачка Джуді,
Йому всі ми були любі.
Любив з нами погуляти
І м'ячика поганяти.
Внапастився до сусідки
Через дірку в її хвіртці.
Коли почав підростати, —
Не міг в дірку пролізати.
Перестав собачка їсти,
Щоб у дірку міг пролізти,
Тож веселому приблуді,
Що зоветься мило Джуді,
Випадала і за тином
Щира ласка і гостина.

24.III.2010

* * *

Ганні Герман

Із гидкого каченяти
Вийшла дама світська.
Їй уже не до вподоби
Подруга сусідська,
Бо від неї запах чути
Молока та гною.
Не дозволить хвилю бути
Поруч із собою.
— Я не село, я не Ганька, —
Стильна і багата.
Яке щастя, що не вийшла
Я за її брата.
Не для мене сільська хата,
Сільські негаразди,
Хай чухає потилицю
І мені позаздрить.
Заздрять не тим, що багаті, —
Заздрять доброчинцям,
Та не заздрю тобі, Ганько,
Як і всім злочинцям.
Божу кару не відвернеш —
Вона справедлива,
Скам'яніло твоє серце,
Натура — брехлива.

24.VIII.2010

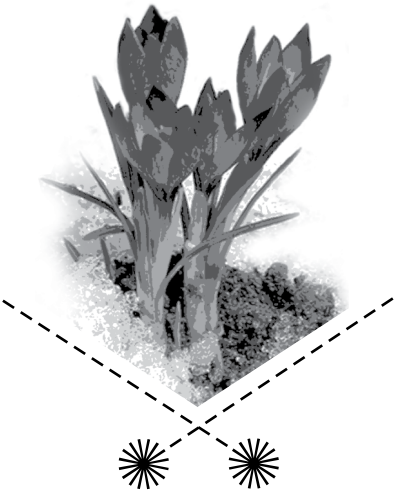

І буде сім'я –
Вільна, сильна, невмируща
Вкраїнська держава.
Всохне рука загребуща,
Зашумить Боржава.

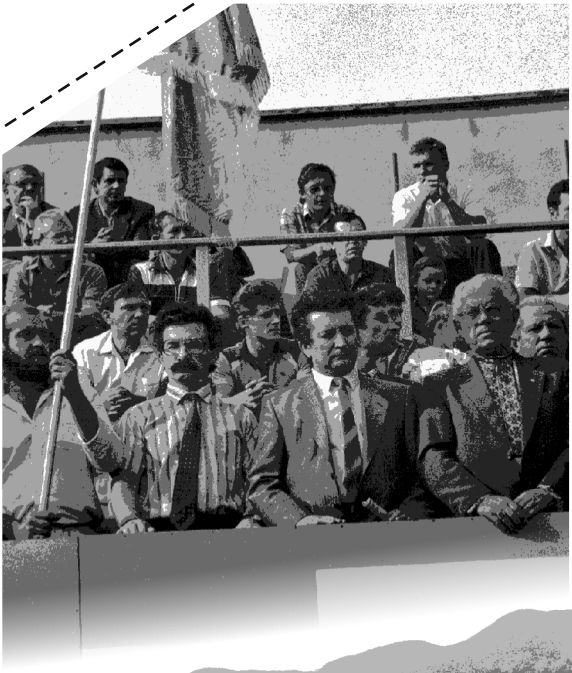

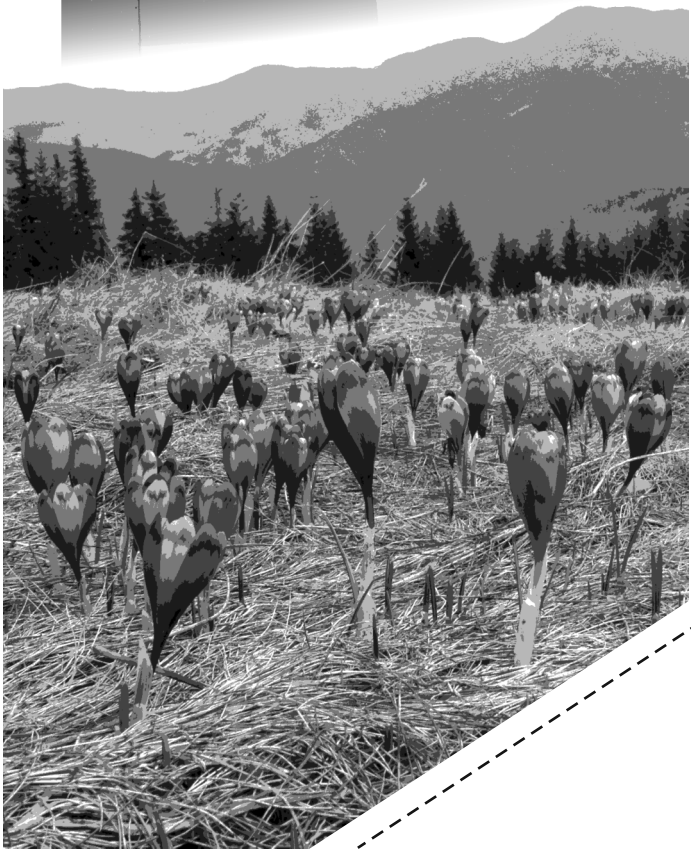

* * *

Україно зболена,
Потоптана, знедолена...
По тобі пройшлась орда,
Залишилась ти горда
Своїми дітьми, внуками,
Народженими з муками.
Виросли ми сильними,
До свободи схильними,
Бо за волю-майбуття
Кожен з нас віддасть життя,
І в імперській неволі
Вже не бути нам ніколи,
Не орати, не сіяти.
Хай посміють помріяти
Триголові-безголові
Чорні, білі чи бордові,
Бо повернуту свободу
Як спасіння нам і роду
Ми зумієм відстояти,
Пам'ятайте це, прокляті!

* * *

Україна, сива мати,
Старенька вдовиця,
Сто раз мусила вмирати,
Щоб знов народиться.

Помирала та вставала,
Правда, на коліна,
Набира потроху сили,
Жива Україна.

— Ще не вмерла Україна, —
Мовив дехто тихо,
Бо боявся, що накличе
Він на неньку лихо.

Україна, світу доля,
Молода держава,
Розквітає на долонях
Дніпра і Боржави.

1991

МЕТАМОРФОЗИ

У країні вже не нині
Йде переворот,
Віє вітер на долині,
Щулиться народ.
Комуністи, ті, що «чесні»
І «правдиві» суть,
В перший день
Злодійства внески
В партію несуть.
Всі, які заборгували
Місяць, два і три...
Бо не знати, що за буря,
Що це за вітри.
Та коли минув неспокій,
Наче злий мороз,
То вдалися знову «чесні»
До метаморфоз.
Ще один вони зробили
Відчайдушний крок:
Привселюдно принципово
Кинули квиток.
Але просяться уперто
І такі рядки:
Як би, «чесні», ви робили,
Коли б хунту не зломили?
Знаєм — навпаки.

10.IX.1991

1 ГРУДНЯ 1991 РОКУ

Україна на руїнах
Будує державу.
Ніхто більше не розлучить
Дніпро і Боржаву.
Боже праведний, великий,
Дай нам всім наснаги
Не чекати порятунку
З Будапешта й Праги.
Збережем русинський корінь,
Українську крону,
Пересилим, переможем
«Чорнобильську зону».
Босоніж на землю ступим,
Як колись ступали.
Пісні стрільців заспіваєм —
Ми вже їх співали.
Повернемось до козацтва,
Бо нашому роду, —
Ми сьогодні підтвердили, —
Нема переводу.
Станьмо, браття, на коліна,
Голови схилімо,
Бо не всі дожили бачить
Вільну Україну.
Колір жита, колір неба —
Праця наша мирна.
З колін встала Україна —
Ця красуня дивна.

3.XII.1991

* * *

Живе в Україні
Глибоке коріння.
Козацького роду
Прадавнє буття.
Живе в моїм серці
Глибока надія
Щасливої долі,
Твого майбуття.
Піднімуться вгору
Високі дерева
Козацької вроди,
Людської краси,
Якщо Україні
І розум, і працю,
Усе до останку
Щиро віддаси.
Не втратимо волю,
Збудуєм державу,
Що гідна дочок і синів,
Які цього прагли
Душею і тілом
З часів підневільних
Русинів, руснаків,
А також «хохлів».

30.XI.1995

* * *

Вічно буде жити
На своїй землі
Нарід український
В єдиній сім'ї.
І зітре плин часу
Рабське почуття,
Україно фобність
Піде в забуття.
Жовто-синім цвітом
Розквіне земля,
Хай летить над світом
Вкраїни ім'я.
А слава героїв,
Дідів і батьків,
Наповнить собою
Колисковий спів.
І кожна дитина
Упевнено скаже:
«Моя Україна!
І зась тобі, враже!»

16.XII.1995

* * *

Не любити Батьківщину
Просто неможливо,
Прислужитись в цю хвилину
Вкраїні важливо,

Бо багато хто хотів би
Її будувати,
Лиш би мати за можливе
Щось собі урвати.

Такі горе-будівничі
Лиш про себе дбають,
На вкраїнське в Україні,
Як собаки, лають.

Тому брати-українці
У Шевченка вчіться,
Не воюйте поодинці,
А всі обніміться.

Встаньте з колін, розігніться,
Як волав Духнович,
Кругом себе озирніться
І всіх цих чудовищ

Ви позбудетесь назавжди,
Бо прийшла година
Воскресіння твого духу,
Славна Україно!

1.I.1996

МАНДАТНИКАМ

Диптих

І

Народе мій згорьований,
З державними хворобами,
І досі ще керований
Нездарами й неробами.
О, як клялися вчора нам,
Щоб стати депутатами,
Ці з душечками чорними
Під білими халатами!
Клялися нам талантами,
Хоч не дано їх долею,
Щоб стати комендантами
Там, де запахло волею.
І схожі за живучістю
З найгіршою хворобою,
Нічим самі не мучаться,
Лиш заздрістю й жадобою.
Мандатами захищені,
Записані в ударники,
Посадами підвищені,
Керують браво-карлики.
Такий, задерши голову,
У душу плюне хворому.
А ляпне щось для гонору —
Хоч помирай від сорому.
Невже його увічнити
Державною хворобою?
Із ними час покінчити...
І сил нема — а пробую..

II

Щаслива мати українська,
Що родила сина,
Всміхалася і раділа,
Як його ростила.
Не думала й не гадала,
Що десь чорні сили
Відберуть все українське
У її дитини.
Дарма, що його родила
Мати українська,
Він забув, чия дитина,
Чия він кровинка.
З часом став російськомовним,
Інтернаціоналістом,
Душу він вже не наповнить
Українським змістом.
Буде часто говорити
Мовою чужою,
Що він любить всі народи
Ще з часів застою.
З часом стане двоязичним,
Нікуди діватись,
Язиком — двійним, зміїним
Буде слугуватись.
Такі діти для Вкраїни —
Невелика втрата.
Не знахідка вони нині
Й для «старшого брата».

1.I.1996

ВЕЧІРНІЙ ТРИПТИХ

1

*** * ***

Моя славна Україна,
Рідне Закарпаття,
Хай живуть твої народи,
Як сестри і браття.
Хай будують, не руйнують
Сім'ю нашу славну,
Хай посилюють кордони
І мову державну.
Так ми тільки ствердимося,
Будемо міцніти.
Й повернуться з всього світу
В Україну діти.

2

*** * ***

Як почуєш рідну мову
В далекому світі, —
В тебе крила виростають
І хочеш летіти.
У край отчий, в Україну,
В чудову природу,
Щоб збагнути, уяснити
Якого ти роду,
Який народ і культура
Тебе породили,
Яка сила виштовхнула
Людей з України?

3

*** * ***

Не літайте, слабокрилі,
Високо у небі,
Не пливіть на морській хвилі —
Вам цього не треба.
Хай літають сильні духом
І пливуть сміливці,
Бо полюють на вас круки,
Свободи мисливці.
Потерпіте, зачекайте,
Любі, свого часу,
Поки сильні розбудують
Україну нашу.

16.I.1996

* * *

Чи побачить тепле літо
І золоту осінь
Моя вільна Україна,
Що невільна й досі?

22.X.1998

* * *

У кожного своя вершина,
Як мати є у свого сина,
Та не кожен її син
Досягає цих вершин.

А часом до вподоби сину
Взяти не свою вершину,
Тоді стає брат на брата —
Для матері велика втрата.

Давайте всі сини-брати
До своїх вершин іти,
Щоб наша мати-Україна
Була щаслива щастям сина.

I.I.1999

* * *

Запитала дівчинонька
Мене молодого:
«Чи ти зможеш осідлати
Коня вороного?»
Кінь вороний, я молодий,
Хоч мати й старенька,
Нами буде гордитися
Україна-ненька.
Осідлаю, в сідло сяду
І помчусь стрілою
Захищати від напасті
Батьківщину свою.
Бережіться, вороженьки,
Диявольська сила,
Мене землю боронити
Мати породила.
Земле моя, земле рідна,
Топтана віками
Світовими бандитами
Та їх байстрюками.
Твої рани рясно вкриє
Жито та пшениця,
Бо живою водицею
Повниться криниця.
Взимку тепла, влітку свіжа
Її прохолода,
Буде нам за подарунок
Саме від Господа,
І Своїм Святим Покровом
Пресвятая Діва
Буде нашим оберегом
Для душі і тіла.

18.II.2010 р.

* * *

Петру Скунцю

Народила мати сина
В зелені Карпат.
Долю в Бога попросила,
Щоб він міг стократ
Збагатити рідне поле.
Назвала Петром...
Що готуєш йому, доле?
Писати пером?
А що скаже батько, прадід,
Котрі без пера
Мали хату, щастя, радість
І шану села?
Раз Петром його назвала —
Хай буде твердим,
Хай буде для слугів ада
Хрестом кам'яним.
І перо міцніше плуга
Стисне у руці —
Не злама Петра наруга,
І на манівці
Не поверне його доля,
Не зведе з путі,
Запанує в краї воля
При його житті.
Народила мати сина —
Ним гордиться Україна,
І ми теж гордімся, браття,
Бо він слава Закарпаття.

20.V.2002

БРАТИ МОЇ, УКРАЇНЦІ...

На відкриття пам'ятника
Т. Г. Шевченку в Ужгороді

Брати мої, українці,
Люди всього світу,—
Не живімо поодинці,
Вірмо Заповіту!
Обнімімось, бо настала
Щаслива година:
Закарпатська Україна
Вшанувала сина,
Який прийшов в кожну хату,
Давніми часами,
Ми відновим Україну
Усі разом з вами.
А слова твої пророчі,
Любий наш Тарасе,
Помогли відкрити очі
У майбутнє наше.
І Шевченко, і Духнович —
Славні побратими,
Возз'єднали Україну,
І ми разом з ними.

28.V.1998

* * *

Отруєне тіло
І хвора душа
Лишили народ свій
Без їжі й гроша.

Гординя велика:
«В нас свобода слова».
Політика дика:
«До вбивства готова».

Ти можеш писати
Про всі негаразди,
Не сядеш за грати
Й не даш собі ради.

Глухим та осліплим
Політикам нашим
Від пера і слова
Давно вже не страшно.

За гроші купують
І землю з водою,
Нищать людську долю
Разом із тобою.

30.XI.2009

* * *

Я не ворог Україні,
Я не ворог владі,
Але підлим нечестивцям
Стою на заваді.

Безсовісних викривати
І хвалити чесних —
Буду в Бога сил просити,
У всіх сил небесних.

Бережіться ви, нездари,
Горе-бюрократи,
Не минете і ви кари,
Хоча вас й багато.

Не маєте Бога в душі,
Співчуття у серці,
Загинете, підлі, усі,
Нечестивці вперті.

20.II.2010

* * *

Роз'єднану Батьківщину
Важко возз'єднати,
Бо багато батьків стало,
Та лиш одна мати.

Кожен батько обіцяє
Своїй половині —
Україну об'єднає
Навіки віднині.

Може, й хоче кожен батько
Того, що говорить,
Неслухняні діти його —
Зовсім інше творять.

Кожен має власний погляд
На стареньку неньку,
Обкрадає її потай,
Сварить потихеньку.

Якщо віра Православна
Нас не поєднає,
Україна наша славна
У муках сконає.

Розійдуться знову діти
По цілому світу
Нема правди куди діти,
Правди Заповіту.

20.III.2010

* * *

Демон, демос — де різниця,
Бачити несила,
Тому наша Україна
Така нещаслива.
Чи став народ дияволом,
Чи то він народом,
Хто як хоче, так бавиться
Українським родом.
Що тримало слов'ян вкупі —
Втрачаємо швидко,
Іновірці нам вже любі,
Аж слухати гидко.
Кажуть, встане брат на брата,
Кінець світа буде...
Будьте тверді в своїй вірі,
Православні люди.

20.III.2010

* * *

Страсний тиждень, Дух Господній
Мене надихає...
Не залишусь у пресподній,
Хай диявол знає.
Всі незгоди перетерплю
І Бога попрошу,
Щоб дав сили чесно нести
Мою хресну ношу.
Не надійтеся на відчай,
Псевдодемократи,
Бо є тільки Бог Предвічний,
Його не здолати.
Вас багато, як полови,
Ви — сила безсила,
Народ зможе відрізнити
Пасинка від сина.
Вас погубить ваша скнарість
І ваше багатство
Запанує у державі
Українське братство.

21.III.2010

* * *

Ой не плачте, люди бідні,
До пустої діжки,
Беріть в руки стріли мідні,
Управління віжки.
Не чекайте з неба манни,
Як сонця зі сходу,
Не дивіться ви на інших,
Бо маєте змогу:
У неділю рано-вранці
В будь-яку погоду
Йдіть на виборчі дільниці,
Дайте свою згоду.
На питання в бюлетені
Треба ставить «так»,
Знов появиться надія,
Заживе жебрак.
Не Верховна Рада,
А народ — це влада.

12.IV.2000

* * *

Як звати тебе було, Гірко*?
Я згадував і плакав гірко,
Куди ходили мої ноги,
Босі, поколоті до крові.
Гриби, і ягоди, й горіхи
Були єдина моя втіха,
Та в зелені я жив й зростав,
Щоб знайти те, чого шукав.
Шукав я долі втішної,
Просив у землі грішної
Вологи, щоб спрагле життя
Мене не лишило чуття,
Яке веде у царство щастя,
Де нема зла, нема напасті,
Де любов керує світом,
Де тепло не тільки літом,
Де про щастя мріють люди
В Україні, як і всюди.

16.IV.2010

* Гірка — гора Слобода

* * *

День Перемоги —
Радість і сльози,
Плач за убитими,
Землею вкритими.
Вдовам і сиротам
Хочеться вірити,
Що воювати
Не доведеться.
Хай в кожній хаті
Добре живеться.
Тому запорука —
Щастя і радість
Творяться в муках.
Боже, загиблим,
Усім померлим
Дай вічний спокій,
А нам, смиреним,
В пітьмі глибокій
Дай світло Сонця
У наші душі,
В наші віконця.

24.IV.2010

* * *

Видаю я на-гора
Те, що у душі,
Україно дорога!
Ти — мої вірші.
Мені хочеться писати
Про тебе одну,
Бо не можу не кохати
Красу молоду.
Я бажаю тобі волі
На усі віки
І за тебе свою долю
Віддам залюбки.

* * *

Творча робота —
Тобі охота
Творити добро.
Та заздрісне зло
Так заважає,
Відволікає.
Творча людина —
Мрійна дитина,
Має мету
Чисту, святу,
Знаходить сили,
Котрі б здійснили
Наші надії
Не на словах,
На добрім ділі.
Кожна людина
Має призначення,
Місію має.
Ти, диявольська зграє,
Добре це знаєш.
Ти не погубиш
Божі таланти.
Не боїмося тебе,
Хоч і тиран ти.

21.VIII.2010

* * *

Хоч сьогодні й перше квітня,
Але вірю я,
Що настане днина літня
І буде сім'я —
Вільна, сильна, невмируща
Вкраїнська держава.
Всохне рука загребуща,
Зашумить Боржава.
І народ мій, як ніколи,
Що терпів роками,
Вийде з «зони» на простори
Вільної держави.
І засяє зірка в небі
На світ, на Європу,
Буде жити так, як треба,
Будувать спільноту,
Ту, яку сама захоче,
Чистими руками,
Поможи нам, Пане Отче,
Збудувать фундамент.

* * *

Дев'яте травня —
Дата наче давня,
Пам'ятні й сьогодні
Подвиги народні.
Нема вище благодаті,
Як життя віддати
За свою свободу,
Спасіння народу.
Кожен, хто загинув,
У небо полинув
Звідти виглядає,
Нас оберігає
Від війни-страхіття.
Щастя-довголіття
Нам у Бога просить,
Журавлиним співом
У небі голосить:
«Не забувайте пережите,
І засівайте поле житом,
І пожинайте плоди добрі,
Будьте й ви такі хоробрі,
Як були ми, в часи грізні.
Скиньте пута з душ залізні.
Ми здобули Перемогу
Для вас, рідні, для народу.
У окопах їли й спали,
На долю не нарікали.
Тож і ви не нарікайте,
Силу волі запрягайте,
І ніякі перешкоди
Не позбавлять вас свободи».

7.V.2010

* * *

Я не чех, румун чи німець,
Я — русин, я — українець.
Маю руське я коріння,
Добрі плоди — це насіння,
Яке буде проростати,
Нові паростки давати.
Мову маю українську,
Ніжну пісню материнську.
Я батьківський звичай знаю,
Лице своє не втрачаю.
Однокорінні слов'яни,
Правда, різні християни,
Та і то нас нехай не ділить,
Бо народ наш твердо вірить:
Одне плем'я всі ми з вами,
Не розділені богами,
Одного ми Бога маєм
І Його ми прославляєм.
Свята Трійця й Мати Божа —
Це і є наша сторожа,
Любимо Отця і Сина,
Святий Дух дає нам сили.
Кріпить віру Православну,
Україну нашу славну,
Не дамо їй, славній, вмерти,
Хоч ми різні, але вперті.
Україно наша мила,
Не дай Бог, щоб ти спочила,
Нам не рости сиротами,
Будем жити із батьками.

17.V.2010

* * *

Юрій Щербак
В радянський час
Казав: «Так, так!»
Пістрялівському монстру,
Тоді служив він чорту,
Кому тепер він служить,
За чим тепер він тужить?
Чи за місцем посла,
Кого він має за осла?
Кого рахує дурнями,
Користуючись огульними
Звинуваченнями влади,
Вигадуючи різні вади
У комітеті захисту
Шукає він прихисту.
Йому й тепер дай пост посла —
Хвалити буде і осла,
Любити буде і верблюда,
Та зрадить так, як зрадив Юда.
Та і пан поет Павличко
Швидко змінив своє личко,
Забув про Рух і послом став,
Сидів тихо, мабуть дрижав,
Щоб не забрали з тих країн,
Котрі вже вийшли із руїн,
Та все має свій кінець,
Посли урвали вже терпець.
Вони тепер вже не при ділі,
Хоча ще хочуть, як хотіли,
Щоб про себе нагадати,
Не хочуть сіяти-орати.
У комітетах їх робота —
Розкривать влади рота.

18.V.2010

* * *

Пане Цибулько,
Чий ви сват або вуйко,
Икаєте, гакаєте,
Про що ви балакаєте
Зрозуміти неможливо,
Про що ви, пане, говорило.
Суве-ре, сувере, суверенітет,
Вам би в дзеркало дивитись тет-а-тет,
Побачити себе збоку,
А вас немало є, нівроку,
Порозумійте сам себе,
Не думайте, що ви цабе,
Не говоріть один за всіх,
Не виставляйтеся на сміх.
Якщо ви дійсно патріот,
Візьміть води, закрийте рот,
І більше буде користі,
Позбудетесь чопорності.

18.V.2010

* * *

Хвалитися можу віком
І добрим здоров'ям,
Лікуюся часто сміхом,
Молочком коров'їм.
Надіюся лиш на Бога,
Не на князьків владних,
Котрі зняти сьому шкіру
Із бідняків ладні.
Одна рука з награбунку
Капітали ліпить,
Друга рука подарунком
Бідним очі сліпить.
Обібрали до ниточки
Та ще оббирають,
На екранах «нібиточки»
«Друг на друга» лають.
Справедливо підмічено:
Ворон воронові
Навіть око не виклює
І не пустить крові.
А ми даєм перевагу
То одним, то другим,
Самі в тому винуваті,
Все йде своїм кругом.
Набралися вчора жовті
Вже не лізе в пельку.
Тепер знову хочуть влади,
Грошей і земельки.
І пролізуть, і там будуть,
Їхня мета — влада,
А біднота українська
І подачкам рада.

Якби не ті олігархи,
«Важко» було б жити,
Де б ми з вами
Могли без них
Хоч щось заробити.
Їх прибутки — наша криза,
Вони багатіють,
На біді людській та горі
Свої руки гріють.
Нема в серці їх совісті,
А в прибутках — міри,
То потроху кінчається
Вже запас довіри.

20.VI.2010

* * *

Горе України —
Незворотна втрата,
Бо пішов злобою
Брат на свого брата.
Те, що неділиме,
Хочуть поділити,
Хоч і неможливо
Так гріховно жити.
А життя не вічне
Кожної людини,
І батьків стареньких,
Й малої дитини.
Чому час короткий
В злагоді не жити,
Невже гріх солодкий,
Не можна лишити,
Невже погляд злісний —
Це душевне світло,
А душі чорнота —
Золото і срібло?
Заповнивши душу
Гріхом неспасенним,
Вже не будеш добрим,
Чистим і смиренним.
Та Бог милостивий
Не спішить карати,
Щоб кожен гріховний
Міг ся покаяти.

28.V.2010

* * *

Оточений бездарями,
Не буде великим —
Мимоволі зливається
З натовпом безликим.
Щоби горіти,
Іншим світити
Треба вогняні
Сили згустити
Навколо себе
Й бути підпалом,
Щоби горіли
Усім загалом.
Навіть нетліючі
Будуть горіючі,
Бо в сильнім полум'ї
На вітрі часу
Згорить непотріб весь,
Не буде спасу
До злості схильним
У тіні сильних.

21.VI.2010

* * *

Невеселі в Україні
Соціальні справи,
Нема віри і цій владі,
Не буде й державі.
Обіцяли не підняти
Ціни на паливо —
Доки будете брехати
Направо й наліво?
Ціна вашим обіцянкам —
Короткі кредити,
Перестаньте, досить красти,
Дайте людям жити.
Нема віри обіцянкам,
А ні ділам їхнім,
Куди тепер подітися
Молодим та літнім?
За край неба,
Світ за очі —
Може, наша доля...
Таке життя теперішнє —
Вільність і неволя.

16.VII.2010

* * *

Немає праведника на землі —
Слова святих, а не мої.
Увесь цивільний світ гріховний,
Не без гріха і світ церковний.
І не для всіх вже Слово — Бог.
І кожен, наче той горох,
Що коло стежечки росте,
Кому не лінь, його скубне,
Общипані ми майже всі.
Ті, що збідніли, також і ті,
І хтось наскуб уже багато,
Але ще більше хоче мати.
Атаки рейдерські в ходу —
Скубуть Вкраїну молоду.
Що після них? Що проросте?
Хіба що вербля золоте.

27.VIII.2010

* * *

Україно моя мила,
Ти робила з мене сина.
Виростила батька з мене,
Україно, моя нене.
Ноша батьківська нелегка
Батько — це не той лелека,
Що приніс дитину в хату —
Полюбуйся нею, тату!
Дітей треба годувати,
Одягати, обувати,
Дати вищу їм освіту,
Не пустити їх по світу.
Що найкраще — дай дитині,
Так було завжди й донині.
Щастя батьківське — у дітях,
Вирощених добрих квіттях.

22.VIII.2010

* * *

Позростали по Європі
Високі тополі,
Наші хлопці-добровольці
Полягли у полі
Молоді іще, зелені,
Усі нежонаті.
Їх чекають — не діждуться
У батьківській хаті.
Серед лісу дрімучого
На карпатських схилах
Плече-в-плече до одного
Лежать у могилах.
Серед ночі з'являються
У сні своїм рідним,
Закликають кожного з нас,
Щоб бути їх гідним.
Тіло тлінне молоденьке
Лежить у покою,
Чекає на воскресіння
І на душу свою.
Вічну пам'ять збережемо,
Брати, будьте певні.
Докажемо і ми, люди, —
Смерті не даремні.
Летять пухом тополиним
Додому, до хати,
Де ридає-виглядає
Їх невтішна мати.

23.VIII.2010

* * *

Уже не вмре Україна,
Буде довго жити.
Повернувся Схід на Захід —
Ми будем дружити.
І не тільки між собою,
Бо ми — християни.
Згуртуємось воєдино,
Брати ми — слов'яни.
Укріпляймо нашу віру
В Христа і державу,
Змиймо з себе, брати рідні,
Всю фарбу іржаву.
Нам корисна чесна праця,
Любов між народом,
Розбудуєм Україну,
Ходимо під Богом.
Благослови, Христе Боже,
Дай нам благодаті!
Ми не пусті — працьовиті,
Люблячі й завзяті.

24.VIII.2010

* * *

Не вернуся у минуле,
Треба все забути,
Бо прийдеться залишати
Цей світ злий і лютий.

Оскал звіра, гострі ікла,
Ненависний погляд.
Та до цього ми не звикли,
В нас лагідна доля.

Треба встати на повен ріст,
Серце в кулак взяти,
Проявити козацький хист
Й грати розірвати.

Вийти з темниць під Покровом
Пресвятої Діви.
Побороти пекло страху
І здійснити мрії.

Споконвічно світлі, чисті,
Як роси на днині.
Маєм волю й право жити
У вільній країні.

28.IX.2013

* * *

Не мав часу й можливості
Змолоду писати,
Довелося у старості
Все наздоганяти.

Знав, чим буду я займатися,
З юності світанку,
Та не думав — буду гнаним
Я аж до останку.

Владу взяли нечестивці
Силою й обманом.
Живуть люди, окутані
Брехнею-туманом.

Є про що тепер писати,
А ще більше буде,
Бо не стануть вже терпіти
Лжепророків люди.

11.I.2014

* * *

Господь дав нам Незалежність,
Дасть нам і Свободу.
Не поскупиться Всевишній
Для свого народу.

Бог погубить нечестивців,
Їхнє беззаконня.
Розвелося в Україні
Хиже гайвороння.

Мудрих розуму позбавить,
А злодіїв сили.
Будуть жити українці,
Як іще не жили.

Знищить в собі бездуховність
Народ православний.
Заговорить в кожнім совість —
Божий закон славний.

Прийде єдність через Бога
Заходу і Сходу.
Об'єднає нас Спаситель
Вкраїни народу.

Похрещений Святим Духом,
Буде виростати.
Додасть сили рідна земля
Й Україна-мати.

21.VI.2013

* * *

Любов до Вкраїни
Не згасне ніколи.
На що сподіваєтесь,
Хижі потвори?

Святу землю осквернили
Пси, гончі собаки.
Вам диявол дає сили
Раби-небораки.

Даровану Богом волю,
Захищай, не спи.
Не терпи наруги, болю,
Волю поверни.

Україна — Свята Земля,
Вільна, благодатна,
Для творіння і для добра,
Не для зла придатна.

8.IV.2014

* * *

Віршів написано немало,
І напишуть ще
Україно, рідна мамо,
Чому кров твоя тече?

Не зажили старі рани —
Вже нові відкрито.
Чом живемо, як барани,
Що йдуть до корита?

Сваряться і праві, й ліві,
І немає згоди.
Будьмо всі благочестиві.
Будьмо ж ми народом!

21 VIII.2014

* * *

Не можу писати,
Бо серце болить —
На нашому Сході
Земля вже горить.

Страждають цивільні
І гинуть військові,
І сиріт все більше
В Донецьку... і Львові.

І юні — вже вдови,
Як пташки без крил,
Хотіли б літати
Забракло їм сил.

Ніхто не замінить
Душі половинку.
Татусь не погладить
Маленьку дитинку.

На батьків дивитись
Не можу без сліз —
Для них закінчились
І радість, і сміх.

О Господи Боже,
Спаси й сохрани
Тих, що постраждали
З чужої вини.

22.VIII.2014

* * *

Заспівайте, хлопці, пісню
Тільки не сумну,
Я цю пісню хочу взяти
З собою в труну,
Щоб і там я міг співати
Навіть у пітьмі,
Щоб я міг і там сказати
Звичне слово «ні».
Ні, не гніваюсь на долю,
На своє життя,
Я нестерпний був до болю,
І тому буття
Не буде й на тому світі
У самотині,
Бо почують пісню діти,
Хоч і в глибині
Землі-матері святої
Я буду лежати,
Але пісні веселої
Не кину співати.

ПРО АВТОРА

Степан Томович Біляк народився 8 лютого 1944 року в мальовничому гірському селі Горінчові на закарпатській Хустщині. Як і більшість його ровесників-сельчан, закінчив середню школу (1961). Того ж року поступив на медичний факультет Ужгородського державного університету. Дитяча мрія Степана — стати лікарем —здійснилася у 1967 році. Отримавши диплом лікаря-лікувальника, поїхав за направленням у Міжгірську центральну районну лікарню, де працював хірургом та анестезіологом упродовж 3-х років. Потяг до науки й удосконалення фахового рівня привели його звідти в аспірантуру на кафедру шпитальної та загальної хірургії медичного факультету УжДУ до відомого в краї та за його межами професора Олександра Васильовича Фединця. Згодом організував та очолив міжрайонне урологічне відділення в Новому Роздолі у Львівській області. Через 3 роки повернувся на Закарпаття, в рідний край, без якого життя вважав неповноцінним. «Якби можна перенести Новий Розділ за Головний вододільний Верховинський хребет Карпат, я б звідти нікуди не від'їжджав», — говорив близьким та друзям. Повернувся на Закарпаття у 1977 році, до того ж не сам, а з дружиною Тамарою, яку назвав своїм оберегом.

Незважаючи на життєві негаразди, без яких рідко хто обходиться, він, людина християнської душі та моралі, не розгубив, а примножив даровані йому Богом таланти, від якого свого часу не відмовився перед активом Хустського

райкому комсомолу, із-за чого не був прийнятий в комсомол.

У 1980 році Степан Томович захистив кандидатську дисертацію, отримав Вищу категорію з урології, розпочав будівництво власного дому, посадив сад, та найпам'ятнішою подією стало народження сина Степана.

У 1884 році завідувач облздороввідділом Василь Миколайович Рішко призначив молодого фахівця завідувачем урологічного відділення обласної клінічної лікарні. Це призначення уможливило Степану Біляку розширити діапазон надання медичної оперативної допомоги краянам в урологічному відділенні розробкою та впровадженням у практику нових технологій. А із придбанням лапароскопічної апаратури значно підвищило оперативність та ефективність лікування хірургічних, урологічних та гінекологічних захворювань за малоінвазійною методикою — лапароскопія стала революцією в світовій хірургії і вперше була застосована в Україні Степаном Біляком, який створив 1992 року в Ужгороді ПМП «Санус». Його зусилля були належно оцінені місцевою владою, МОЗ України та Президентом України — Степану Томовичу після проведення ним VII Конгресу СФУЛТ у 1998 році в Ужгороді було присвоєно почесне звання «Заслужений лікар України».

Приватна медична практика дала можливість побудувати на самісінькій межі Ужгорода і приміського села Минай храми святого архідиякона Стефана та оберега здоров'я української нації преподобного Агапіта Печерського

(? — 1009), а також лікарню, результатом об'єднання яких став Духовно-медичний центр Степана Біляка.

Степан Томович не залишався також осторонь політичного та громадського життя. Член Руху України за Незалежність з першого дня його створення на Закарпатті, свою професією та високим фаховим рівнем налагоджував і налагоджує високу ефективність народної дипломатії між громадянами західних та інших регіонів України. Починаючи з 90-х років і до цього часу, Духовно-медичний центр надає сучасну медичну допомогу пацієнтам з усіх куточків країни.

Свавілля та беззаконня бандитської влади Януковича щодо пацієнтів та лікарів спонукало його, активного громадського діяча, створити та очолити громадську організацію «Рада захисту прав пацієнтів та медичних працівників», незважаючи на супротив владних структур.

Фахова та громадянська активність 70-річного Степана Біляка не слабне. Він продовжує застосовувати в своїй практиці новітні методики оперативного лікування урологічних, хірургічних та гінекологічних хворих, тепер уже разом зі своїм сином Степаном, який перевершив свого батька та вчителя.

Заслужений лікар України, кандидат медичних наук, протоієрей Православної Церкви, Член Національної спілки журналістів України, власник та шеф-редактор тижневика «Карпатська Україна. Красне Поле» небезуспішно продовжує активну боротьбу з корупцією та невігластом в охороні здоров'я не тільки рідного краю, але й усієї України.

ЗМІСТ

«Не крадіть ви від народу, не крадіть...» **5**

КЛИЧТЕ МЕНЕ, ДУМИ...

«Моїм батькам, моїй дружині...» **9**
«Вдячний Богу і батькам...» **10**
«Засвітило сонце...» **11**
«Чи могутнє дерево...» **12**
«Босоноге моє щастя...» **13**
«Людей любити батьки навчили...» **14**
Земле моя рідна **15**
«На корені лиш за долар...» **16**
«Не загоїть земля...» **17**
«Я жив життя солодке і гірке...» **18**
«Давно мені не кувала...» **19**
«Не примушую себе...» **20**
«Моя зіронько яскрава...» **21**
«Благословляю день і час...» **22**
«Нас познайомив Господь Бог...» **23**
«Господи! Дякую за все...» **24**
«Якби я був скрипалем...» **25**
«Спокійної ночі...» **26**
«Моя любове скромна, тиха...» **27**
«Я пройду життя дороги...» **28**
«Мені спокійніше без тебе...» **29**
«Все життя тебе люблю...» **30**
«Поцілене моє серце...» **31**
«Тебе, зубата...» **32**
«Сиджу один на краю ліжка...» **33**
«Вже прокинулась весна надворі...» **34**
«Не покидай гніздо родинне...» **35**
«Земле рідна, Земле Срібна...» **36**
«Добра пісня, як молитва...» **37**
«Є таланти, а є анти...» **38**

«Славою покритий...» 39
«Пролетіли роки, пролетіли...» 40
«Земле рідна, земле плідна...» 41
«Сумне свято Перемоги...» 42
«Не був би я Степан Біляк...» 43

БО ТАКА ВЖЕ МОЯ ДОЛЯ...

«Іще добру пам'ять маю...» 47
«Скальпель — не зброя...» 48
«Я все життя ішов...» 49
«Не приходьте після смерті...» 50
«Я — син лісу, я — син поля...» 51
«Тихі ночі...» 52
«Готовий я піти з життя...» 53
«Нема права слабим бути...» 54
Тяжкий діагноз 55
Прощайте й простіть 56
Синові 57
«Сину ти мій...» 58
«Легке життя не цікаве...» 59
«Прийшла стара, не оминула...» 60
«Вилікує горе час...» 61

ВЗЯВШИ В СЕРЦЕ ВІРУ СТРОГУ...

«Я не поет...» 65
«Церковні дзвони...» 66
«Перед смертю не заплачу...» 67
«Засяяло Сонце всім нам...» 68
«Господь дав нам Незалежність...» 69
«Я вже пройшов...» 70
«В душу творчу...» 71
«Не дай Бог, припиниться...» 73
«Який солодкий гріх любовний...» 74
«Жалі мене розібрали...» 75
«Має сили працювати...» 76
«Серед темної ночі...» 77
«Тримайтеся, вірні...» 78
«Не брешіть і не вбивайте...» 79
Ми 80
«Не літав я у висоти...» 81

«В очах моїх не підніме...» **82**
«Хто угодний людям...» **83**
«Плаче небо дощем рясним...» **84**
«Добігає життя кінця...» **85**
«Не жалійте мене, хлопці...» **86**
«Не поверну свою мрію...» **87**
«О Господи Боже...» **88**
«Я не жалію за роками...» **89**
«Не бійтеся ночей темних...» **90**
«Оголошу голодовку...» **91**
«Уповаю я на Бога...» **92**
«Смерть ненависну...» **94**
«Ой читачу дорогенький...» **95**
«Я надіюся на Бога...» **96**
«Чия віра краща...» **97**
«Ще в дитинстві зозуленька...» **98**
«Ні від кого не проси...» **99**
«Я не бідний, не багатий...» **100**
«Боже наш милий...» **101**
Пам'ятай, сину **102**
«За столом сиджу письмовим...» **103**
«Філософія життя...» **104**
«Господь воздасть нам кожному...» **105**
«Босі ноги стерня коле...» **106**
«Я невтомний від любові...» **107**

«ДОБРІ» СПРАВИ ЇЖАКА...

«На деревах біля хати...» **111**
«Не поет я, знаю здавна...» **112**
Мала байка **113**
«Не вірте «собакам» бездомним...» **114**
«Ми не любимо терпіти...» **115**
«За що, Боже, так караєш?...» **116**
«Прошу тебе, моя мамо...» **117**
Народні мотиви **118**
«З тебе, дубе, нич не буде...» **120**
«Доле моя пересічна...» **121**
«Був у нас собачка Джуді...» **122**
«Із гидкого каченяти...» **123**

І БУДЕ СІМ'Я...

«Україно зболена...» 127
«Україна, сива мати...» 128
Метаморфози....129
1 грудня 1991 року 130
«Живе в Україні...» 131
«Вічно буде жити...» 132
«Не любити Батьківщину...» 133
Мандатникам 134
Вечірній триптих....136
«Чи побачить тепле літо...» 138
«У кожного своя вершина...» 139
«Запитала дівчинонька...» 140
«Народила мати сина...» 141
Брати мої, українці… 142
«Отруєне тіло...» 143
«Я не ворог Україні...» 144
«Роз'єднану Батьківщину...» 145
«Демон, демос — де різниця...» 146
«Страсний тиждень, Дух Господній...» 147
«Ой не плачте, люди бідні...» 148
«Як звати тебе було, Гірко?...» 149
«День Перемоги...» 150
«Видаю я на-гора...» 151
«Творча робота...» 152
«Хоч сьогодні й перше квітня...» 153
«Дев'яте травня...» 154
«Я не чех, румун чи німець...» 155
«Юрій Щербак...» 156
«Пане Цибулько...» 157
«Хвалитися можу віком...» 158
«Горе України...» 160
«Оточений бездарами...» 161
«Невеселі в Україні...» 162
«Немає праведника на землі...» 163
«Україно моя мила...» 164
«Позростали по Європі...» 165
«Уже не вмре Україна...» 166
«Не вернуся у минуле...» 167

«Не мав часу й можливості...»....168
«Господь дав нам Незалежність...» 169
«Любов до Вкраїни...» 170
«Віршів написано немало...»....171
«Не можу писати...» 172

«Заспівайте, хлопці, пісню...»....173

Про автора....174

Літературно-художнє видання

БІЛЯК Степан Томович

ПРОЛІСКИ РВУТЬСЯ УВИСЬ
Поезії

Редактор *Д. М. Федака*
Художнє оформлення — *М. М. Дем'ян*
Комп'ютерна верстка — *М. С. Лазорець-Стан*

Формат 84x100/32. Гарнітура Book Antiqua.
Замовлення № 27. Тираж 500 пр.

Видавництво TIMPANI
Свідоцтво про державну реєстрацію видавців
від 15.04.2003 р. Серія ДК, № 1327

Друк ТОВ «Папірус-ф»
88000, м. Ужгород,
вул. Лермонтова, 25

Біляк, С. Т.

Б 61 Проліски рвуться увись: Поезії /Степан Біляк. – Ужгород: TIMPANI, 2014. – 182 с.

ISBN 978-966-8904-51-6

Відомий лікар-уролог, хірург, учень легендарного Олександра Фединця, кандидат медичних наук, Заслужений лікар України, протоієрей УПЦ йде до читача зі збіркою своїх віршів. Її склали багаторічні роздуми автора про прожите і пережите, себе у світі і світ у собі, покликання лікаря і духівника, родинне вогнище, рідний край і Україну.

ББК 84 (4 УКР)6-5